

KOMMUNISTISK POLITIK

Saab-arbejdere protesterer ved hovedfabrikken i Trollhättan 12. januar 2010

GM VÆK! BEVAR ARBEJDSPLADSERNE!

Nr. 2
14. årg.

2010
22. januar

-
5. februar
Støttepris 20 kr.

TEMA: STOP APARTHEID-ISRAEL

- Send Løkke på hestekur s. 2 • Gaza 1 år efter: Stop Apartheid-Israel s. 3 •
- Massefyringer på sundhedsområdet s. 4 • Dyrere børnepasning s. 6 •
- COP-enhagen: Juridisk efterspil s. 7 • Regning til politiet s. 8 •
- Solidaritet med Island s. 10 • Digte fra Grønland s. 12 •
- Hjælp Haiti: Det utilgivelige land råber højt s.14 •
- Frihedsmarch i Gaza s. 16 • Kairo-erklæringen s. 18 •
- Gaza set indefra s. 19 • Via Martiri del Popolo s. 21 •
- Debat s. 22 • De danske slagtehus s. 24

Send Løkke på hestekur

KOMMUNISTISK POLITIK

Begivenhederne udfolder sig hurtigt, også i begyndelsen af 2010, det er et sikkert tegn på urolige tider og manglende stabilitet. Kriser, krige, sammenstød, social uro og naturkatastrofer afløser hinanden på skift som *Breaking News*.

Det mishandlede og tilbagestående Haiti rammes af en ødelæggende naturkatastrofe, hvis omfang i voldsom grad er forstærket af den tilbagestående lander, landet er holdt i – og op mod 200.000 menneskers død bliver en løftestang for den gode danske samvittighed, når det laves om til konkurrencer om at spytte i indsamlingsbøssen. Den vigtigste indfaldsvinkel for den lokale presse er en dansk kolonijournalist på stedet, der overlever, og en dansk FN-ansat, der faktisk var i fare, men overlevede fem døgn i ruinerne. Det er en underlig opløftende tragedie. Alle vil have del i den – også helten i kampen for retten til forhånelse Kurt Westergaard og hans støtteparti:

Men det er alt sammen *news* i dag, og glemt i morgen, det hele med god dansk samvittighed.

Idet befæstede Kabul, Afghanistan, udløste den afghanske modstandsbevægelse, anført af talebanerne, et større angreb i hjertet af administrationen, da svindelpræsidenten Karzai var i færd med at tage sin nye fupregering i ed. Ministerier blev bombet og beskydt, og der blev kæmpet i Kabuls gader det meste af en dag, mens personalet på den danske ambassade lukkede og forseglede bygningerne og krøb i skjul i beskyttelsesrum, indtil faren var drevet over. Angrebet viste blot, efter 8 års krig og med Obamas 'surge', at talebanerne er hårdt trængte og stadig mere desperate, forklarede en amerikansk regeringsudsending.

Et flertal af danskerne siges ifølge en meningsmåling fortsat at støtte den danske deltagelse i den ulovlige og katastrofale Afghanistan-krig, ligesom samtlige folketingsmedlemmer bortset fra fire. Den har vakt begejstring hos militisterne. Man tror det nødigt, selvom den ideologiske, politiske og moralske forrådnelse går stærkt i disse år, hvor 80ernes 'upolitiske' Nå- og yuppie-generation har afløst '68-erne' på samfundets og erhvervslivets kommandopositioner.

I Danmark (som andre steder) hører man ikke så meget mere om svineinfluenzaen. Den kom og gik tilsyneladende uden at efterlade sig større spor end en almindelig influenza,

bortset fra hos vaccine-producenterne, der blev forgyldt. Nu er det andre stakkels dyr, der må holde for. Løkke-regeringen har besluttet, at "danskerne skal på hestekur".

Det betyder, at almindelige folk, hr. og fru Danmark, nu skal have regningen tilsendt ikke bare for de riges skattelettelser og forbrugsfester op gennem 00'erne, men også for den økonomiske krise, som Fogh/Løkke-regeringernes uansvarlige nyliberale politik har gjort ekstra dyb og langvarig.

- *Fra og med 2011 må vi begynde at bringe balance på kassekrediten. Det er der, at både ansvarlighed og mod skal vise sig. Der er nogle helt konkrete beslutninger, der skal tages ret snart med øjeblikkelig effekt*, erklærer den kiksede statsminister, der mere end nogen anden har sendt det offentlige sundhedsvæsen i krise med tilskud til privathospitalerne.

Lige nu testes konsekvenserne med massefyringer af sygeplejersker og sosu-assistenter. Det er også en følge af snævre kommunale udgiftsrammer, påtvunget af regeringen. Men det er bare en forsmag: Næste års finanslov vil indeholde direkte nedskæringer, samtidig med at der ikke vil blive tilladt nogen form for vækst i de kommunale budgetter.

De nye angreb på de sociale budgetter – minus'et - i den offentlige sektor går hånd i hånd med arbejdsgivernes krav ved OK2010 om 0-lønsvækst eller direkte løntilbagegang.

Forhåndsundtaget for hestekuren er direktørernes og ministrenes og andre riges skattelettelse; det er de lempelige skatteregler, der har gjort Danmark til et skattely for multinationale og for driftige russiske virksomhedsejere, der skjuler deres formuer her; det er krigsudgifterne og nyindkøb af verdens dyreste kampfly; det er udvidelse og oprustning af ordensmagten og straffesystemet; det er driften af det krigsglade kongehus o.s.v., o.s.v. Forhåndsundtaget er Løkke og Co. og deres overklassevenner. Forhåndsundtaget er rytteriet, det ridende politi, rideheste og travheste. Kun de (stort set) hesteløse skal mærke deres kur.

Vi har en anden opskrift, den stik modsatte. Send Løkke og vennerne – undtagelserne lige præcis – på den hestekur! Et led deri er at vælte ham.

Redaktionen 18. januar 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 29.01.10

Stop Apartheid-Israel!

For godt et år siden sønderbombede Israel Gaza i et forsøg på at få det palæstinensiske folk til at falde på knæ og opgive modstanden mod besættelsen. Israel begik krigsforbrydelser, som minder om angrebet på Warszawa-ghettoen under 2. verdenskrig, nye forbrydelser, der indgår i en lang og uafbrudt række af forbrydelser mod det palæstinensiske folk og den palæstinensiske nation. Den kriminelle invasion af Gaza betød også, at Israels anseelse i verdens folks øjne er den laveste nogensinde – også på trods af zionistiske forsøg på at karakterisere den internationale modstand mod besættelse og belejring som ”antisemitisme”.

Derimod har de vestlige regeringer med EU samlet og USA i spidsen gjort meget for at begrænse det zionistiske Israels deroute. På trods af forskellige niveauer af verbal kritik har disse imperialistmagter reelt støttet invasionen og den fortsatte belejring og blokade af Gaza.

Invasionen var dengang *headlines* på verdens mediemonopolerne, men siden da er Gaza og palæstinenserens lidelser blevet gjort til notitser, som om krigsforbrydelserne stoppede med bombernes ophør. Der er ikke sat fokus på, at Israel er gået over til langsomme kvælningsforsøg, der skal hindre et reelt samfundsliv og en tålelig eksistens i at udvikle sig i Gaza og Palæstina, og dermed har skabt en næsten ubærlig situation, med en kollektiv afstraffelse af palæstinenserne, også en brutal forbrydelse efter international lov.

Kun den mest nødtørftige hjælp har Israel og dets arabiske medspiller Ægypten tilladt at slippe ind, og oftest først efter stort offentligt pres. For også Ægypten, der bedst kan karakteriseres som en amerikansk klientstat, deltager i belejringen. Det ses særlig tydeligt nu, hvor den ulovlige israelske apartheidmur om palæstinenserne nu er ved at få en aflægger med den ægyptiske beslutning om at opbygge stålzure, der går langt ned under jorden langs den ægyptiske grænse mod Gaza.

Hermed forsøger Israel, Ægypten og USA at sætte en stopper for de for Gaza afgørende forsynings- og livlinjer igennem underjordiske tunneler på tværs af grænsen, uden hvilke den humanitære katastrofe for længst havde haft karakter af en folkemordstragedie i en international ghetto.

Israel har konstant forsøgt at dybdobombe tunnelerne, men med begrænset resultat, og derfor den projekterede stålzure.

Den pro-israelske og zionistiske propaganda hævder, at tunnelerne bruges til ’våbensmugling’, hvormed det antydes, at Israel har ret til at bombe og ødelægge dem. Men de udgør først og fremmest en nødvendig livline for det palæstinensiske civilsamfund, der er smadret af Israels krige, besættelser og blokade, med

gigantiske ødelæggelser og manglende genopbygning, enorm arbejdsløshed og mangel på alle slags varer, medicin og andre fornødenheder.

De bruges selvfølgelig også til at fremskaffe våbenforsyninger. Og det har intet med kriminelle ’smuglerier’ at gøre. Palæstinenserne kan med al international ret på deres side importere våben til at forsvare sig selv og deres nation med mod en til tænderne væbnet koloni- og aggressormagt udrustet med den mest avancerede militært teknologi, med tilsyneladende udtømmelige leverancer fra USA, der ikke engang stoppede under invasionen af Gaza.

Israel har på sin side bebudet endnu mere murbyggeri – ikke kun på Vestbredden, men også i Gaza – både langs grænsen til Ægypten syd for

Gaza, men også ved Eilat ved Rødehavet. Det er et led i den permanente belejring og kvælning af Gaza. Tidligere producerede Gazas befolkning halvdelen af sin egen føde. I dag er halvdelen af landbrugsjorden ødelagt af gift fra israelsk ammunition eller konfiskeret som bufferzone.

Israel har også udvidet fordrivelsesmuren på Vestbredden, især omkring Jerusalem, og indlemmer stadig mere palæstinensisk areal, hvilket mødes med store folkelige protester og demonstrationer. Israel forfølger lederne af denne civile ulydighedsbevægelse og har tilbageholdt dem i ugevis uden rettergang, som Juma Jamal, lederen af Anti Apartheid Wall-kampagnen.

Den internationale solidaritet med palæstinenserne og kampen for at få den ulovlige belejring af Gaza hævet vokser konstant og har affødt initiativer som Gaza-frihedsmarchen, som Ægypten også spændte ben for. Mere end tusind internationale marchdeltagere fik ikke lov til at komme ind i Gaza, og blandt andet blev det fremtrædende britiske parlamentsmedlem George Galloway tilbageholdt og smidt på en flyver ud af landet.

Delegerede fra Gaza Freedom March udsendte den 1. januar ’Kairoerklæringen’, der lægger op til en forstærket international kampagne for boykot af Israel og fokuserer på lighedspunkterne mellem det nu forsvundne sydafrikanske apartheidsystem og Israel af i dag.

Det er en appel og et grundlag, som alle progressive kræfter, som anerkender palæstinenserens legitime rettigheder, uden vanskeligheder vil kunne slutte op om. Arbejderpartiet Kommunisterne støtter det som et fint og bredt grundlag for at udvikle en nødvendig og langt mere effektiv og bredere solidaritetsbevægelse med palæstinenserne end hidtil set i Danmark.

hpi

Læs Kairo-erklæringen i sin helhed andetsteds i dette nummer af Kommunistisk Politik.

Massefyringer på sygehusområdet

Blot et forsmag på Lars Løkkes "Hestekur"

Store fyringsrunder er i gang på hospitaler og i det offentlige sundhedsvæsen. De er et resultat i Fogh & Løkke-regeringens privatiseringspolitik – og bare en forsmag på hvad der kommer

Ovenpå massefyringerne på Herlev Sygehus har FOA holdt stormøde for alle tillidsrepræsentanter på Sygehuse- ne i Region Hovedstaden for at diskutere den nedskærings og fyringsbølge som Herlev Sygehus blot er det første offer med de nylige massefyringer med 345 fyringer heraf 136 FOA medlemmer. I Region Hovedstaden vil Frederiksberg Hospital og Hvidovre Hospital de kommende dage formentlig varsle massefyringer.

"Udsigterne er kulsorte. Vi frygter, at vi kun har set starten på en massiv fyringsrunde på danske sygehuse. Det

er slet ikke sikkert, at fyringerne kulminerer nu. Situationen kan sagtens blive værre senere i 2010 og i 2011," mener

forbundsformand Dennis Kristensen.

Han peger på det absurde i, at de ansatte bliver fyret for at have lavet for meget.

"I 2008 og 2009 har de ansatte på sygehuse spurtet derudaf. Det burde være en succeshistorie ud over alle grænser, at produktiviteten kan stige med mere end fem procent om året på sygehuse i en periode, hvor produktiviteten i den private sektor har været faldende," siger Dennis Kristensen og fortsætter:

"Politikerne burde sige tak til de offentligt ansatte, der har været baggrunden for denne succeshistorie. I stedet bliver medarbejdere, der har knoklet for at behandle patienterne, nu massefyret. Det kommer til at gå ud over patienterne."

Effektivisering med omkostninger

Men den effektivisering, Dennis Kristensen henviser til som en stor succes-

Falliterklæring for den danske sygehuspolitik

Det er en falliterklæring for den danske sygehuspolitik, at der nu følger masseafskedigelses og trecifrede millionnedskæringer på en lang række danske hospitaler, mener de tre store personaleorganisationer på sygehusområdet – Yngre Læger, Dansk Sygeplejeråd og FOA

Regeringen hævder fortsat, at vi skal have et sygehusvæsen i verdensklasse, og at midlertidigheden skal op blandt de ti bedste i verden.

Men takken til medarbejderne for årlige produktivitetsforbedringer, for

øget kvalitet, for at overholde behandlingsgarantier og for at behandle markant flere borgere er nu massefyringer og nedskæringer. Det er slet ikke vejen frem, og det stiller et stort spørgsmålstegn ved tilliden til de danske sygehuse, mener Yngre Læger, DSR og FOA.

Nu afskediges 160 medarbejdere på Herlev Hospital. På en række øvrige hospitaler i Region Hovedstaden varsles der i disse dage nye massefyringer, blandt andet på Frederiksberg Hospital og Hvidovre Hospital. Også i Region Midt og i Region Sjælland skal der nu ske store budgetforbedringer i millionklassen. Allerede i dag siger et forsigtigt skøn, at der meget nemt kan blive nedlagt over tusind stillinger.

"Disse nedskæringer får naturligvis konsekvenser for patienterne og dermed også ambitionerne om at udvikle et sygehusvæsen i verdensklasse. Det er en lang række hospitaler, der nu svinger

sparekniven, så man kan ikke bare søge hen på nabohospitalet og få sig en udsøgt behandling. Man risikerer naturligvis længere ventetider og i sidste ende også lavere kvalitet på sygehusområdet," siger Lisbeth Lintz, formand for Yngre Læger.

Offentligt sundhedsvæsen afvikles

Sygeplejerskernes formand frygter, at det offentlige sygehusvæsen nu stilles endnu ringere i konkurrencen med det private:

"Besparelserne vil ramme de svageste patienter. Det er fuldstændigt uacceptabelt. Ligesom det er dybt urimeligt, at medarbejdere, der har knoklet i døgndrift for at nedbringe ventelister og sikre en optimal sygepleje og behandling af patienterne, skal afskediges. Det peger på, at der er noget fuldstændig

historie, har haft store omkostninger. På hospitaler og sundhedsarbejdspladser i det offentlige har den har skabt meget vanskelige arbejdsforhold med tempoopskruning og manglende hænder og med et endnu mere stressfyldt arbejdsklima, så alene her er det så som så med succesen.

Det medfører et stort gennemtræk på hospitaler og på andre offentlige arbejdspladser, for folk søger andre steder hen end de stressødelæggende forhold. Servicemedarbejdere på sygehusene med ansvar for blandt andet rengøring og madlavning skifter hyppigt arbejdsplads.

På nogle offentlige områder har mere end hver anden skiftet job i løbet af et år – med dårlig stemning og usikkerhed på arbejdspladsen til følge, hvor mulighederne for at udvikle den med en fast stab går tabt.

Men de nuværende massefyringer på hospitalerne, der indledtes i Herlev, udstiller kynismen i højeste potens. Mange mener, at de bør lægge op til modsvar og fælles handling. Nok er nok!

Ikke flere penge?

-Der er ikke flere penge i kassen, lyder

fundamentalt galt med sygehusenes økonomi. Og det skal løses. Vi skal udvikle det offentlige sundhedsvæsen. Ikke afvikle det,” udtaler Grete Christensen, formand for Dansk Sygeplejeråd.

FOA's formand, Dennis Kristensen, hæfter sig ved, at produktivitetskravene til medarbejderne hvert eneste år er øget, de sidste mange år med to procent årligt.

”Det er medarbejderne, der løber stærkere og stærkere. Det er faktisk en særdeles rosværdig bedrift, at der oven i produktivitetsforbedringerne og behandlingen af flere patienter er sket kvalitetsforbedringer. Medarbejderne burde have stor tak. Det er en uanstændig behandling at skrive fyresedler til det personale, der har knoklet for at få hverdagen til at hænge sammen, så vi kan arbejde hen mod et sygehusvæsen i verdensklasse,” siger Dennis Kristensen.

det beklagende fra det socialdemokratiske ledte regionsråd, som et villigt administrativt ekko for Lars Løkke-regeringen.

- I har ikke vist ”rettidig omhu”, får læger og sygeplejersker provokatorisk at vide.

Men Løkke-regeringen har ikke kunnet skjule, at den i særdeles høj grad har vist ”rettidig omhu”, når man ser det ud fra en målestok om maksimal kynisme. For i den disciplin vil regeringens smarte statsafregningssystem kunne få medalje!

Og en endnu større kynismemedalje høster den for at gøre hospitalsbehandling til et profitanliggende for privathospitaler, hvortil patienter henvises mod overbetaling - en ordning, der er arkitekttegnet af den tidligere indenrigs- og sundhedsminister, finansminister og nuværende statsminister. Det er en privatiserings-strategi der blev godt hjulpet på vej af det såkaldte ”frie valg”, som også på dette område afslører sig som fup med social slagside.

Det er her særdeles tankevækkende og afslørende for den virkelige sammenhæng mellem krisen i det offentlige sundhedsvæsen og de private hospitalers profitable ’succes’, at størrelsen på Herlev Sygehus’ underskud alene svarer til overbetalingen ved henvisning af patienter til privathospitaler – selv på å trods af den vanvittige afregningsmodel.

Skal regeringen smadre den offentlige sundhed?

Sygehusfyringerne rejser for mange spørgsmålet, om regeringen skal have lov til at smadre det offentlige sundhedsvæsen. Sundhedspersonale fra Herlev er gået i fakkeltogs-protest op til fyringerne og har lavet symbolsk udstillinger af fyringerne.

Nu står Frederiksberg Hospital og Hvidovre Hospital for tur. Og mange steder, hvor vi ikke hører om nye ned-

Herlev Hospital

skæringer, finder de alligevel sted – i form af mindre personale, der skal knokle endnu hurtigere, ved at afgående stillinger ikke genbesættes.

Hospitals- og sundhedsvæsenets krise er først blevet synlig i København og hovedstadsregionen med dens store hospitaler, men det er slet ikke en lokal københavnsk eller sjællandsk problemstilling. Det er et anliggende for hele landet, og tilsvarende følger vil ikke kunne undgå nogetsteds, når regeringen fastholder, at den ikke vil forhøje økonomirammen til sundhedssektoren. Vi vil allerede nu se fyringer i andre landsdele. F.eks. meldes nu også om forventede fyringer på Randers Sygehus.

Stor harme – men hvad kan der gøres?

Det fyrede sundhedspersonale kan modsat konstatere at harme i befolkningen er enorm. De fleste har allerede selv eller fra familie eller nære bekendte erfaret, at sundhedspersonalet i forvejen er under et enormt pres, som allerede i dag uundgåeligt går ud over patienter.

Med de varslede fyringer og Løkke-regeringens udmelding om 0 udgifts-

stigning er der lagt op til en utålelig situation.

Der lyder mange beklagende og kritiske ord fra fagtoppene. Men intet tyder på, at de forsøger at forene og udvikle den modstand, som allerede er der, i hele sin bredde. Det ser ikke ud, som om de vover at kalde til kamp, men blot håber på at situationen ændrer sig mirakuløst, eller rettere sagt hvis en anden regering kommer til. Men det vil ikke være tilfældet: Den socialdemokratiske opposition er dybt involveret i nedbrydningen af det offentlige sundhedsvæsen.

På den anden side må det konstateres, at det ikke er nogen stærk regering, som fastholder at der ikke skal løftes på pengebogen, men prioriterer penge til privathospitaler og krigsførelse.

Men dette betyder også, at ballonen pludselig kan revne ét sted - ved at nogen pludselig siger Nok er nok! Og

bidrager til at udløse en landsbevægelse imod massefyringerne og slagtingen af de offentlige sygehuse.

Vi så det sidste med sosu-assistenternes flotte kamp som blev udløst af en i første omgang lokal kamp i Holstebro.

Men det er også helt klart, at der er andre områder på vej, hvor regeringens hestekur vil få følger – og faktisk er gået i gang allerede inden den blev varslet.

Allerede den allerede eksisterende nul-stigningspolitik udløser nedskæringer og fyringer også på andre områder – som i antallet af pædagoger og ved fyring af skolelærere, som også er mødt med protester.

Men det hele er kun en forsmag på, hvad der vil komme – hvis besøgstiden ikke erkendes og massekampene ikke forberedes og indledes nu.

hpj

Dansk sygeplejeske på arbejde.
Foto Nurse DK

Dyrere børnepasning i Danmark

Daginstitutionsområdet er et sikkert nedskæringsmål.

Den obligatoriske madordning bruges til prisforhøjelse - og pædagogfyringerne er begyndt

Prisen på at få passet børn stiger væsentligt mere end de generelle prisstigninger. Specielt vuggestuepladser bliver væsentligt dyrere. Kommunernes undskyldning er madordninger, men næsten alle vuggestuebørn får mad i forvejen.

Selvom næsten alle børn i vuggestuer får mad i forvejen, bruger kommunerne de nye regler om mad i daginstitutionerne til at hæve prisen. Det viser

rapporten Prisen på pasning 2010, som Bureau2000 har lavet for FOA.

”Det er ikke rimeligt at forældre, der hele tiden har betalt for maden i deres barns vuggestue, nu opkræves yderligere forældrebetaling for at finansiere indførelsen af madordninger i børnehaverne,” siger Jakob Sølvhøj, som er formand for Pædagogisk Sektor i FOA.

Store prisstigninger

Prisen på en vuggestueplads stiger 8,8 procent fra 2009 til 2010. En plads i en børnehave med madordning stiger i gennemsnit 28 procent. En stor del af denne stigning skyldes indførelsen af madordning, fordi kommunerne i den forbindelse har fået lov til at hæve loftet for forældrebetalingen fra 25 til 30 procent.

”Det er godt, at der nu indføres et sundt frokostmåltid til alle børn i daginstitutioner, men måden, ordningen finansieres på, er helt skæv,” siger Jakob

Spisepause i Gravensten Børnehave, Allerød.

Sølvhøj og fortsætter: ”Vores undersøgelse viser, at nogle kommuner ligefrem tjener på madordningerne, og så endda samtidig gennemfører besparelser på institutionernes budgetter.”

Frisk mad

Til gengæld tyder undersøgelsen på, at det meste af den mad, børnene får i dagsinstitutionerne, er frisk.

”Det er indtil videre relativt få kommuner, der vælger mad udefra. De institutioner, der får mad udefra, gør det oftest, fordi de ikke har de fysiske rammer, der skal til for selv at lave maden,” siger Jakob Sølvhøj.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

COP-enhagen: Det juridiske efterspil i gang

Det juridiske efterspil oven på COP15 mellem aktivister og politi er i fuld gang og udspiller sig både som en kamp i retssale og internationale medier. Der er en fremherskende opfattelse i international presse af, ligesom at topmødet var en fiasko, var politiets hårde kurs mod fredelige demonstranter en skandale

Samtidig er de første domme i sager mod COP15-demonstranter faldet.

En 30-årig dansker er ifølge anklageskriftet dømt for overfald på en politimand, da han kastede en flaske mod nogle betjente under et sammenstød med politiet ved Christiania mandag 14. december. Den anden er en 19-årig franskmand, der er dømt for at have kastet en brosten mod politiet fra otte meters afstand. Det skete lørdag 12. december ved 15-tiden på Strandgade i København. Som følge af dommen bliver han udvist af Danmark i seks år.

Anklagemyndigheden ønskede strengere straffe og kalder dem mildere end tilsvarende domme i forbindelse med retssagerne omkring Ungdomshuset.

Sager mod politiet

Ingen betjente blev i sidste ende dømt for lovovertrædelser i forbindelse med politivolden og magtmisbruget under kampen om Ungdomshuset. Retshjælpsorganisationerne Rusk og Krim har modtaget mere end 200 klager over anholdelser og politibrutalitet i forbindelse med COP-enhagen. Nu har de lagt sagt an mod politiet i forbindelse med masseanholdelsen af 913 demonstranter

på Amagerbrogade under den store, fredelige demonstration den 12. december.

Ifølge deres advokat, Knud Foldschack, er det målet, at retssagen fører til, at politikerne ændrer politiloven.

- Vi håber, at vi kan dokumentere, at der er regelsæt i politiloven, som kan misbruges, at de er blevet misbrugt, at de er betændte i forhold til vores grundlovssikrede ret til at ytre os, og at man derfor skal lave loven om, siger Knud Foldschack til Politiken.

159 klager er blevet afleveret på politigården af Rusk – først og fremmest i forbindelse med anholdelserne den 12. december og Hit the Production-demonstrationen to dage senere. De stiller kraftige spørgsmålstejn ved den rundhåndede brug af 'administrative frihedsberøvelser'.

Rusk klager over:

"Uretmæssig frihedsberøvelser, uretmæssig fotografering, samt at de tilbageholdte ikke fik oplyst årsag og tidspunkt for frihedsberøvelse, blev nægtet mulighed for at oplyse familie om deres situation, nægtet adgang til toilet, mad og vand, at folk skulle sidde i op til fem timer i stærk kulde på Amagerbrogade, at folk blev holdt i strips i op til otte timer, at der ikke var opsyn med helbredstilstand, at folk blev filmet af politibetjente med private mobiltelefoner, at der blev truet med og anvendt peberspray og hunde. Og at der ikke blev oplyst om klagemuligheder."

Hårdt presset af den internationale opinion og afsløringer af, at det var polititoppen med Per Larsen i spidsen, der fik varetægtsfængslet Greenpeace-aktivisterne for tre uger som hævn for latterliggørelsen, blev aktivisterne løsladt, dagen før de igen skulle for retten. Retssagerne er endnu ikke berammede.

Den spanske regeringsleder, Jose Zapatero, erklærede ved meddelelsen om løsladelsen til en Ritzau-journalist:

- Siden du er en dansk journalist, vil jeg også gerne sige, at jeg er meget glad for, at Greenpeace-lederne endelig er blevet løsladt, og at lederen af det spanske Greenpeace er sat på fri fod efter at have måttet tilbringe juleen i fængsel, sagde han og tilføjede med en klar kritik af Danmark og dansk politi:

- Jeg håber, at det aldrig vil ske igen.

COP15-akkrediterede klager til FN over det danske politi

Under klimatopmødets forhandlinger d. 16. december forsøgte flere hundrede delegerede og akkrediterede at komme ud af Bella Centeret for at mødes med demonstranter udenfor og afholde "Peoples Assembly". Men de delegerede blev slået tilbage, da det danske politi slog på folk med deres knipler.

På vegne af en lang række ngo'er, sociale bevægelser og indfødte folks organisationer har de sendt en officiel klage til FN. I klagen kritiseres det danske politis håndtering af prote-

sterne den 16. december, og der stilles krav om en uvildig undersøgelse af, hvorvidt det danske politi har overtrådt menneskerettighederne.

Joshua Kahn Russell fra Rainforest Action Network fortæller:

"Det danske politis handlinger er et fuldstændigt uacceptabelt forsøg på at lukke de kritiske røster om klimatopmødet. UNFCCC's artikel 6 kræver, at den offentlige deltagelse i klimatopmødet fremmes. Det danske politis ageren var helt ude af proportioner

og skadede den demokratiske proces."

I klagen opfordres desuden til en uvildig undersøgelse af politiets ageren.

Joseph Zacune, Friends of the Earth International, klima- og energi-program-koordinator, fortæller:

"Vi opfordrer til en uvildig undersøgelse af politiets metoder. UNFCCC bør redegøre for deres samarbejde med det danske politi og bør offentligt tage afstand fra det danske politis ageren."

Regning til politiet fra klimaaktivister

Af Klimakollektivet/Climate Justice Action

Repræsentanter fra Klimakollektivet og Climate Justice Action udvandrede fra et evalueringsmøde med politiet den 14. januar. De mødte op for at aflevere en skriftlig evaluering samt en regning på 40.000 kr., som er de omkostninger, politiet har kostet de to netværk.

Begge dele blev læst op til mødet, hvor repræsentanter fra andre store ngo'er også var mødt op.

- Det er forkasteligt, at politiet vælger at kalde forløbet for dialog, når de i prak-

sis siger noget og gør noget andet. Det, vi har oplevet uden for møderne, er overvågning, aflytninger, chikane, konfrontation og konfiskering af kommunikationsmidler til at formidle politiske budskaber, udtaler Anna Nystrup fra Climate Justice Action.

På svaret om muligheden for et fremtidigt samarbejde med politiet siger Anna Nystrup:

- Vi har lært, at vi i fremtiden ikke må være så naive at tro på, at myndig-

hederne overholder de løfter, de giver, og de aftaler, de indgår.

Anna Nystrup tilføjer:

- Derudover er det blevet klart for os, at en af de største farer for forsamlings- og ytringsfriheden er en politistyrke, der bliver brugt politisk og diskriminerende.

Herunder brevet og regningen til politiet

Erklæring til "evalueringsmøde" med Københavns Politi

Siden september 2009 har denne kreds mødtes med det formål at "skabe dialog" op til Klimatopmødet. Et topmøde, der fra politikere, græsrodder, politi og ngo'er er blevet udråbt til at være "det største på dansk jord nogensinde".

Vi valgte at deltage i disse møder, selvom vi forud havde mange svære overvejelser om værdien og legitimiteten af dem.

På disse møder har vi hørt stolpe op og stolpe ned om alle de gode hensigter i forhold til dialog og forståelse. Som I selv beskrev det på det indledende møde: "Politiet er jo en servicevirksomhed".

Vi har nu haft en intens december og har nu oplevet, hvor omfattende denne service er.

Til tider er denne service endda gået ud over det lovede!

- Vi har gennem hele topmødet kunnet observere masser af civilbetjente i vores demonstrationer, på trods af at politiet på første dialogmøde stod på nakken af hinanden for at forsikre, at civilbetjente intet havde at gøre inde i demonstrationerne, og som I selv fremlagde det, "hvor trætte I selv var af, at det også var sket i 2002". "De må have handlet på eget initiativ".

Vi synes, det er forkasteligt at myndighederne enten lyver for os eller faktisk indrømmer, at de ikke har styr på deres egne betjente. Hvilket scenarie der er mest skræmmende, ved vi snart ikke.

Ud over det måtte både vi og kulturforeningen Flydende By undre os, da politiet valgte at rykke ind med anholdelser, blink, konfiskationer og alt, hvad den kunne trække, på vores overnattingssteder Teglholmen og Ragnhildgade. Efter gentagne forsøg på at bruge det dertil opsatte kommunikationssystem måtte vi erkende, at politiet valgte at ignorere telefoner og dialog. Vi havde på forhånd aftalt med politiet, at de skulle kontakte de relevante ansvarlige, hvis de havde nogen ærinder på sovstederne. Det vidste betjentene sjovt nok aldrig noget om, de fulgte jo bare ordrer ... Hvorfor så overhovedet lave en aftale?

Derudover måtte man på disse sovsteder finde sig i daglige omfattende kropsvisiteringer, chikane, natlige raids og anden skræmmetaktik under hele topmødet. De samme politimænd havde ellers forsikret os om på et tidligere møde, at de ingen interesse havde i stederne, og at vi selvfølgelig skulle have lov til at være der i fred. Politiet forstyrrer jo ikke folk unødigt.

Ud over disse eksempler, der desværre kun udgør toppen af isbjerget, har vi så efter topmødets afslutning kunnet kon-

statere, at den såkaldte dialog har været suppleret med massive telefonaflytninger.

Øjensynligt har de uskrevede regler i dialog-legen været, at man mødes, udveksler gode hensigter, hvorefter man ser stort på alle aftaler, igangsætter omfattende aflytninger og vedbliver med at have dialogmøder. Nu spørger vi

Faktura 00001, 13. januar 2009

Københavns Politi ved Per Larsen / Steen Søder

Underskud i forbindelse med CJA's støttefest d. 14/12 på Christiania, der lukkede før tid, pga. at politiet smed tåregas ind i festen: 11.500 DKK.
Konfiskering af maling til bannere, som ikke kan returneres til butikken,
og som i øvrigt er uden værdi for os nu: 4.000 DKK

Demonstration den 12. december.
Service-cykel (ladcykel til uddeling af kaffe m.m.) blev stjålet, da en demonstrant blev administrativt frihedsberøvet uden at få mulighed for at låse den: 17.000 DKK

Ødelæggelser forsaget af politiet:

Demonstration den 13. december.
Smadret siderude: 400 DKK.
Reparation af sideruden: 1.292 DKK.

Ødelagte dæk og fælg:
Købt midlertidigt reservehjul: 200 DKK.
To nye dæk: 1.538 DKK.

Smadret sidespejl – købt brugt: 700 DKK.
Hængelås og tyverisikring til anlægget: 1.000 DKK.

Demonstration den 16. december.
Politiets borttransport og opbevaring af den store demobil (på regning fra politiet): 715 DKK.
Reparation af bagluge (politiet bakker bilen ind i en mur): 1.000 DKK.

I alt 39.345 DKK

derfor os selv: Hvorfor spille travle menneskers tid, når det alligevel er rent proforma?

Under topmødet antog dialogen en endnu mere absurd form. Her oplevede vi gentagne gange, hvordan politiet gik direkte efter vores kommunikationsmidler, både internt og eksternt.

Ud over arrestationen af én tidligere og tre nuværende talspersoner betød dette, at man konsekvent gik efter vores lyd-vogne. Man fratog os dermed muligheden for at kommunikere til folk under demonstrationerne, hvilket ellers kan minimere risikoen for misforståelser og forvirring. Det er sådan noget, der nemt kan skabe utryghed og eskalere en pres-set situation.

Endvidere måtte vi være vidner til, hvordan politiet gang på gang valgte at beslaglægge bannere, megafoner, skilte, maling og andet, der kunne bruges til at sprede glæde, god stemning og et farverigt udtryk. Det er ikke at løse en politiopgave – det er at fratage os muligheden for at komme ud med vores budskab!

Natlige raids, angreb på infrastruktur og kommunikation, massive aflytninger og enorme mængder af anholdelser er blot et udpluk af den chikane, vi har mødt under dette topmøde.

Den slags er ikke med til at sikre en demokratisk debat og samfundsudvikling. Det er derimod et angreb på vores fundamentale demokratiske rettigheder såsom ytrings- og forsamlingsfriheden.

Derfor er denne erklæring vores bidrag til dette sidste "dialogmøde". Lektien, vi har lært, er, at bannere, megafoner og lignende "lømmel-værktøjer" til udbredelse af politiske ytringer åbenbart ifølge politiet ingen plads har i Danmark.

Og vi har lært, at vi i fremtiden ikke må være så naive at tro på myndigheders løfter, aftaler og ord, og at en af de farligste instanser for forsamlings- og ytringsfrihed er en politistyrke, der bliver brugt politisk og diskriminerende.

Vi har samlet en række udgifter, vi har haft som følge af politiets service. Vi har derfor udarbejdet en samlet regning til Københavns Politi.

Hav et fortsat godt møde.

Støt Island!

Udtalelse fra Styrelsen i Folkebevægelsen mod EU

Folkebevægelsen mod EU finder det forkasteligt, at den danske regering lægger pres på den islandske befolkning ved at true med at trække danske lånetilbud tilbage, hvis islændingene siger nej til at betale 27 milliarder kroner til Storbritannien og Holland.

Det er urimeligt, at Islands befolkning skal betale et så stort beløb for at dække de letsindige optagelser af lån, som folk i disse lande har optaget i islandske banker. Danmark må derfor arbejde for, at den britiske og hollandske regering selv dækker tabene. Det gælder så meget mere, som den britiske regering i sin tid selv anbefalede kommunerne at optage islandske lån.

Som den engelske avis Financial Times skriver i en leder den 7. januar, er beløbet af en helt ubetydelig størrelse for de to store lande, hvorimod det vil være en katastrofe for islændingene at skulle betale det.

Islandsk regeringsparti bekræfter EU-modstand

Venstrepartiet – De grønnes repræsentantskab opfordrer partiets ministre, parlamentarikere og medlemmer til at gå i offensiven for Islandsk selvstændighed

Omkring 130 medlemmer af regeringspartiet Venstrepartiet – De Grønne deltog i weekenden (16.-17. januar) i et repræsentantskabsmøde i Islands fjerdestørste by, Akureyri, hvor repræsentantskabet konsoliderede EU-modstanden, som partiet har stået fast på helt fra starten.

Efter valget til det islandske parlament Altinget i april 2009, hvor partiet gik voldsomt frem og fik 21 pct. af stemmerne, gik det i regering med de EU-begejstrede islandske socialdemokrater. Partiet besluttede derpå, at det ikke ville modsætte sig afsendelsen af en ansøgning om EU-medlemskab, selvom det fortsat var modstander af medlemskabet.

Ansøgningen fik kun opbakning fra et snævert flertal i Altinget og har været meget upopulært inden for parti-

et. Derfor blev spørgsmålet rejst på repræsentantskabsmødet, som bl.a. udtaler:

”Venstrepartiet – De grønnes repræsentantskab bekræfter partiets modstand mod et eventuelt islandsk medlemskab af Den Europæiske Union. Selvom en ansøgning om medlemskab er afleveret, er det repræsentantskabets klare holdning, at Island skal forblive en selvstændig stat uden for EU.

Venstrepartiet – De grønnes repræsentantskab opfordrer partiets ministre, parlamentsmedlemmer og partimedlemmer i hele landet til at forsvare partiets modstand mod medlemskab af EU og til at kæmpe hårdt for den.”

Solidaritet med Island

Af *Nettmagasinet Revolusjon*

Krisen tynger Island, halvdelen af landets virksomheder er teknisk konkurs, og landet er sat under kraftigt pres fra imperialistiske naboer og den internationale finanskapital. Det må kræves, at Norge giver lån uden betingelser, siger norske Revolusjon. Det gælder også Danmark, der har svunget dommedagssværd over den islandske beslutning om folkeafstemning

Finanskapitalens hærgen på Island er velkendt. Med fiskekvoter som pant og liberaliseringskåde politikere som vejryddere lykkedes det for en kort stund for finansfolk at svinge lille Island op til en stormagt inden for kredit og finansvæsen. Islandske banker og investeringselskaber voksede som paddehatte over hele Europa, også i Norge. Det internet-baserede spareprogram *Icesave* under Landsbankinn stod alene for en omsætning, som var tolv gange så stor som hele Islands bruttonationalprodukt. Inden for EU kunne de udnytte de liberale krav til egenkapitaldækning.

Et folkeoprør i efteråret 2008 tvang den daværende statsminister og centralbankchef til at gå af, men den nye samlingsregering mellem partiet De venstre-grønne og Socialdemokratiet kan hurtigt komme til at stå i samme situation. Nye nedskæringer i den offentlige velfærd og arbejdsløshedsunderstøttelse kan snart få folket ud på gaderne igen. De største nedskæringer for at indfri IMF-kravene kommer først til næste år.

Den islandske præsident Grimsson trodsede politikerne, lyttede til sit eget folk og sagde kort efter nytår nej til regeringens aftale med England og Holland om at dække omkring halvdelen af bankkunders tab på *Icesave*-bankens krak. Aftalen indebærer en regning på

omkring 90.000 danske kroner pr. hoved i Island, og den bliver nu sandsynligvis sendt til folkeafstemning til marts. *Icesave* er blevet symbol i kampen mod det ublu krav om, at islændingene skal betale regningen efter borgerklassens finansorgie.

Kollaps og luksusliv

Pyramiden kollapsede i oktober 2008. Da alle de tre store banker – Landsbankinn, Kaupthing og Glitnir – gik ned på stribe, så den islandske stat ingen anden udvej end at nationalisere bankene. Kursen på islandske kroner har efter dette været i frit fald og har fået vekselkursen halveret. Landets bruttonationalprodukt faldt 7,2 procent fra tredje kvartal 2008 til samme periode i 2009. Over halvdelen af virksomhederne er i teknisk konkurs, hvor gælden overstiger værdierne.

De kriminelle finansfolk og politikere stak af fra regningen, mens islandske familier slider med gigantgæld og eksploderende rente. Bagmanden i den internetbaserede *Icesave*-bank, Thor Björgulfsson, lever et luksusliv i London med en personlig gæld på omkring to milliarder kroner og en formue på 60 milliarder kroner, ifølge Berlingske Tidende.

Islændinge som "terrorister"

Den britiske regering tog den 9. oktober 2008 deres anti-terrorlov i brug ("*Anti-Terrorism, Crime and Security Act*") fra 2001 for at fastfryse fire milliarder pund, som briterne havde til gode i krisebanken Landsbanki. Det til trods for, at *Icesave*-banken opererede under EØS/EU-lovgivning og under tilsyn af tre lande, ikke bare Island: Storbritannien, Holland og Island. EØS, EFTA og EU-retslige instanser udstedte aldrig en eneste klage mod driften af *Icesave*.

Holland og Storbritannien har krævet, at Island betaler omkring 30 milliarder kroner (3,91 mia. euro), hvilket dækker omkring halvdelen af de bankgarantier, som myndighederne her har betalt til kunder, som mistede deres indskud i *Icesave*-sagen. Beløbet vil

Den islandske præsident Grimsson.

inklusive renter udgøre så meget som halvdelen af Islands bruttonationalprodukt, eller over 90.000 kroner pr. indbygger.

Kvælertag fra IMF

Island fik tidligt tilbud om kriselån fra Norge og Rusland – og fra Færøerne. I modsætning til Færøerne gjorde Norge og andre nordiske lande kreditten afhængig af, at Island også indgik en aftale med de britiske og hollandske kreditorer. I foråret 2009 sad Norge så at sige på begge sider af bordet, da Svein Harald Øygard, den tidligere norske finansminister og topledere i det internationale konsulentfirma McKinsey, blev udpeget som islandsk centralbankchef for et halvt år.

For første gang i mere end 30 år lånte IMF penge til et industriland i vesten, men på typiske vilkår som høj rente, nedskæringer i velfærdssystemet, fald i valutaværdien og fyringer af offentlig ansatte. IMF vil genrejse økonomien med udenlandske lån, og med udenlandsk kapital. I strid med IMF's anbefalinger satte centralbanken på Island diskontoen lidt ned for at lette det enorme pres på husholdningerne, men IMF svarede med trusler om at holde yderligere lån tilbage, og Island måtte hæve diskontoen fra 6 til 18 pct. Usikkerhed om Islands låneaftaler med IMF og andre lande betyder, at Islands internationale rating er faldet endnu mere, hvilket gør de udenlandske lån endnu dyrere.

Efter benhårdt pres fra Holland, England og IMF gik slukørede island-

ske forhandlere med på at tilbagebetale tabene til hollandske og britiske lånekunder. Med et lille flertal blev dette vedtaget i Altinget i slutningen af 2009. Islændingene var rasende og gik ud i gaderne i protest.

Så skete noget uventet. Præsident Ólafur Ragnar Grimsson lyttede til sit eget folk og satte hælene i, så det sang. Han nægtede at sanktionere aftalen, som regeringen havde indgået, før islændingene havde fået mulighed for komme til orde gennem en folkeafstemning.

Splid i regeringen

Nu bragede hylekoret løs for alvor. ”Uansvarligt”, ”Nu er det slut med tålmodigheden med Island”, lød overskrifterne i finansaviserne. England kom med åbne trusler mod Island, som med krisen som kulisse har afleveret en ansøgning om EU-medlemskab.

Efter at have registreret, at den rasende islandske folkeopinionen nu også retter sig mod EU, forsikrede den britiske udenrigsminister David Miliband, at tilbagebetalingskravet ”ikke ville påvirke Islands EU-ansøgning”.

Norge har ikke været forrest i kritikken mod Island, og der er uenighed i den ”rødgrønne” regering, efter at Senterpartiet har udtalt, at partiet er indstillet på at tilbyde islændingene lån på indtil 100 milliarder norske kroner til fire procents rente. Finanspolitisk talsmand Per Olaf Lundteigen vil yde lånet uden koblingen til Icesave-sagen, og helt uafhængigt af IMF. Her skiller Sp sig skarpt ud fra Ap og det ”socialistiske” SV og tidligere finansminister Kristin Halvorsen, som har stået hårdt på, at lån til Island skal gå gennem IMF.

Udenrigsminister Jonas Gahr Støre og finansminister Sigbjørn Johnsen opretholdt deres linje om, at Island må tilbagebetale kreditorerne, da de mødte finansminister Steingrímur Sigfússon i Oslo 7. januar:

”Norge står ved sine forpligtelser til Island. Det afgørende er, at Islands regering står ved sine forpligtelser over for IMF.” (NTB 7. januar 2010.)

Jonas Gahr Støre vil ifølge Aftenposten ikke svare på, hvad der bliver Norges holdning, hvis en folkeafstemning på Island ender med et nej.

Krisebudget

Regeringen, der blev indsat, efter at folkeoprøret og ”gadens parlament” i praksis afsatte Haarder-regeringen på højst uparlamentarisk vis, består af en koalition, der ligner den norske. Under trykket fra folket er den i fuld opløsning, og sundhedsministeren er gået af i protest mod sin egen regerings tackling af Icesave-sagen. Udspillet fra det norske Senterpartiet kan bidrage til mere politisk splid både på Island og i Norge.

Regeringen i Reykjavik fremlægger i disse dage et krisebudget, som indebærer skattestigninger og kraftige nedskæringer. Det kan føre til et nyt oprør på Island. Arbejderklassen og folket erfarer kapitalismens grimme ansigt, og hvordan politikerne er nikkedukker for indenlandsk og udenlandsk finanskapital. Efter at være blevet svindlet af finansbaroner og politikere skal de nu svindles af IMF og udenlandske kreditorer. De stolte islændinge vil næppe finde sig i det, lige så lidt som nordmænd ville finde sig i at skulle slippe hundrede tusinde kroner pr. hoved, hvis en konkurs f.eks. ville ramme den norske finans- og forsikringskoncern Storebrand.

Sultne naboer

Island har store fiskeri- og energiresourcer samt en højtuddannet befolkning. Det er et land med tre sultne imperialistiske naboer – Norge, Rusland og EU – som alle er interesserede i at få klørerne i ressourcerne og endnu mere interesserede i at holde rivalerne ude. Myten om at EU og et valutamarbejde med Bruxelles skulle være Islands ”redning”, er netop en myte. Det er nok at pege på det økonomiske sammenbrud i Grækenland, der tilhører EU-eliten som et af eurolandene. Skulle de inflationsramte og devaluerede islandske kroner erstattes med euro, måtte islændingene lade sig nøje med at spise tørfisk og tilbringe døgnen i varmt kildevand i uoverskuelig fremtid, hvis de skal overleve.

Rusland er sikkert villige til at stræk-

Icesave loven kommer til folkeafstemning den 6. marts.

ke sig langt for at knytte tættere bånd til Island og dele fiskeressourcerne, men USA og Islands NATO-medlemskab vil effektivt blokere for et særlig tæt samarbejde.

Norge står i en langt stærkere position, og det er ikke tilfældigt, at den islandske finansminister havde Oslo som første stop på sin rundtur tidligt i januar. Kræfter i Norge, ikke mindst blandt EU-modstanderne, ivrer for en norsk-islandsk valutaunion, hvor Island påtvinges den norske krone. Vel kan det betyde blokering af et islandsk EU-medlemskab på kort sigt, men ideen lugter stygt af gammeldags norsk ishavsimperialisme, hvor norsk kapital og fiskeri-industri vil sikre sig modydelser inden for regeringens politiske program for at ”styrke nordområderne”.

Solidaritet med Islands folk

Vores krav er, at den norske regering tvinges til at bryde med IMF-servilitteten. Norge bør give bilaterale, afdragsfrie og rentefrie strakslån til Island, for eksempel i den størrelsesorden, som er foreslået af Senterpartiet, og hjælpe Island ud af klørerne på IMF. Det ville indebære en kraftig styrkelse af den islandske valuta og dæmpe inflationen i det importafhængige land. Eneste betingelse måtte være, at lånet ikke skal gå til at dække Icesave-kreditorernes krav, men til at sikre Islands offentlige sektor og velfærdsordninger, sådan at krisen byrder ikke væltes over på det islandske folk.

Kan dette krav tvinges igennem, vil det alligevel være en kortsigtet løsning, så længe de islandske arbejdere og folket ikke vælger at gøre op med det kapitalistiske system, som har ført dem ind i uføret, og som kommer til at gøre det igen og igen. Men det ville være en håndsrækning fra et broderfolk til et andet, som kan give islandske arbejderfamilier et pusterum, mens de – og vi – finder ud af, hvordan vi én gang for alle skal blive fri for klassen af parasitter, som plyndrer vores lommebøger, vores naturressourcer og alt, hvad vi skaber og producerer.

Det langsigtede svar for Island som for Norge er ikke nye imperialistiske overenskomster og unioner, men et fællesskab af Nordens socialistiske stater.

Fra morgen til langt ud på natten

Digte fra Grønland af Aqqaluk Lynge

Fra morgen til langt ud på natten

Vores rejse gennem livet fortsætter
dagen gryr og forsvinder igen i mørke
solen står op og går ned
Aaj-ja Aaj-ja

Hvad jeg selv har været igennem
kan man sige kort:
At bære byrden med værdighed
og glæden med måde
Aaj-ja Aaj-ja

Manden med trommen
med sveden rindende ned ad huden
vreden i udbrud
synger med skriget på læben
Aaj-ja Aaj-ja

Polkaen spiller log
danserne tramper i gulvet
Harmonikaen blæser og
der er kurrer på tråden
nogle skilles mens andre bliver par
Aaj-ja Aaj-ja
Sangtruppen synger i kor
nationalsangen istemmes
Bassen er svag
Sopranerne hylér
Aaj-ja Aaj-ja

Tupilakken er på udsalg
grafikken er i top
Rocken spiller hele natten
i Aasivik
Aaj-jaa Aj-ja-jaa

Digterne holder sig ikke i baggrunden
og grafitien skrider på væggen
i nedtrykt sindstilstand
Aaj Aaj ajarr

Mennesket har spydspidsen
i selve åndslivet
og sender frisk luft op
til spøgelsesnes uhygge
Aaj-ja eriii

Forfædrene – nutiden, eftertiden
bærer amuletterne
til livets ende
og videre til morgendagen
Aaj-ja aaj

Fjeldgængerne, åndemanerne
og heksene
er stadig imellem os
og har åbent fra morgen
til langt ud på natten
Aaj-ja arr

Væk er al melankolien
og jeg vågner op til
en ny optimisme
Og så fangede jeg mig selv
i min egen selvglæde
Aaj-ja lugguu!

(*"Inuit Nipaat" 1987*)

Fra himlen er du faldet ...

Stolt har du viftet på Codans bølge,
Guldkysten, Vestindien,
ja, sågar Østasien.

Fredelig har du nogenlunde været
af en kolonimagt at være,
menneskehandel er din fortid.
Men spidsfindighed er dit varemærke,
det er det, der gør forskel.

Og Grønland fandt du endelig,
faldt over os
som dengang du ved ...

Konge- og dronningbesøg
er dit humane ansigt,
høj anseelse nyder du overalt,
ærbødighed er dit krav.

Fra himlen er du faldet, Dannebrog?
Tænk, hvis du bare var faldet i vandet
eller sådan noget ...

Aqqaluk Lynge

(f. 1947) er grønlandsk digter, journalist politiker. Siden 1997 har han været præsident for det indflydelsesrige ICC (Inuit Circumpolar Conference), der samler inuitter fra alle egne, primært dog Grønland, Canada og Alaska. Han var fra 2005-2007 medlem for Europa og Arktis af FN's Permanente Forum for Oprindelige Folkelag. Fra 1995 har han været formand for Grønlands Forfatterforening.

Aqqaluk Lynge er medstifter af det nuværende anti-kolonialistiske og anti-imperialistiske regeringsparti Inuit Ataqatigiit og var medlem af det grønlandske Landsting 1983-95. Han har også arbejdet som filminstruktør og journalist.

Han taler og skriver grønlandsk, dansk og engelsk, og har bl.a. udgivet digtsamlingen *Tupigusullutik angalapput/Til hæder og ære* (1982), bogen *Inuit om ICC* (1993), *Isuma/Syns-*

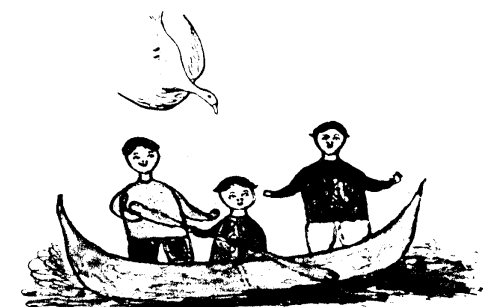
punkt (1997), et udvalg af digte og debatskabende artikler, hvorfra nedenstående tre digte er hentet, og *Inuunermi aqqusaarneq. Livets gæst. Life's Guest* (1998), en flersproget bog om billedkunstneren Aka Høeghs univers.

Hans antikolonialistiske standpunkter er urokkelige. I forbindelse med COP15 udtalte han:

- Vi er alle enige i, at vi fortjener et godt liv. Og vi er alle enige i, at Arktis og andre sårbare dele af verden er områder, der har brug for særlig omsorg og skulle varetages som sådan af dem, der har mest magt ...

Men der findes et 'udviklingens paradoks', siger han:

- De der er mest sårbare, især de oprindelige folk, er også dem, som har allermest brug for bæredygtig udvikling. Men det kan vi ikke få, siger kolonisterne og den udviklede del af verden.

Den arktiske rigdom

Århundreders hvid mands kolonisation
og magt
er for intet at regne
mod tusinder af års erfaring,
visdom og livskraft.

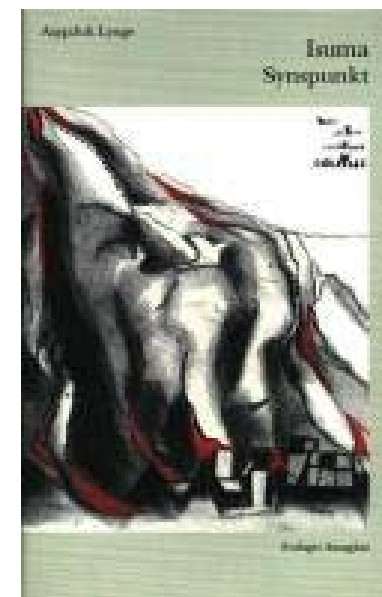
Vort land er vort liv,
søerne, floderne,
havet og isen,
renen, fisken,
sælen og hvalen,
- ja naturen
er en del af vor lærdom
indsigt i vort eget.

Men faren truer fra alle retninger
for nogen presser vor jord
tømmer dens årer
ændrer vort grundlag
begrænser vor jagt
fratager os den mad
der giver os varmen.

For hvem er det egentlig,
der skjuler sin svaghed,
ærgerrighed og dumhed,
hvorfor er det altid
de andre
der gør fejl,
og jer der gør ret?

I lærer os afmagt
og foragt for os selv,
og truer os med udslettelse.

Men det du tror
tror vi ikke på.
Hvad du ikke ved, ved vi godt.
Hvad du ved, ved vi også.
Det er vor arktiske rigdom.

Isuma/Synspunkt (1997)

Hjælp Haiti: Det utilgivelige land råber højt

Af Chris Floyd

Jordskælvskatastrofen er voldsomt forstærket af Haitis tilbagestående, påtvunget af især den amerikanske imperialisme, deres støtte til kupmagere og deres besættelse under amerikansk flag eller FN-banner. Baggrunden rides op her

I.

Den ubarmhjertigt fastholdte og bevidst påførte politiske og økonomiske ruiner af Haiti har direkte indflydelse på omfanget af død og ødelæggelse, som landet lider under i dag på grund af jordskælvet. Den vil også i stor grad forkrøble enhver overvindelse af naturkatastrofen. Som beskrevet herunder har Washingtons griske økonomiske politik ødelagt alle forsøg på at opbygge en bæredygtig haitiansk økonomi og fordrevet folk fra landet og de små samfund ind til overfyldte, farlige, usunde slumbyer i et forsøg på at hutle sig igennem en pauver eksistens i *sweatshops*, som kendetegnes ved uhyre lav løn og ekstrem udbytning, ejet af den vestlige elite og deres lokale bonkammerater. Alle forsøg på at ændre et uhyggeligt uretfærdigt samfund er blevet brutalt slået ned, enten direkte af de vestlige eliter eller med dem som medskyldige.

Resultat? Millioner af mennesker – udmarvede af sult, afsavn, fejler næring og sygdom – lever stuvet sammen i vakkelvorne huse af lav standard. Mangel på fysisk, finansiel og social infrastruktur, som behøves for at understøtte et anstændigt liv i normale tider og sikre ordentlig assistance samt en ramme for genopbygning, når katastrofer rammer. Selv et meget mindre jordskælv end det, som nu har ramt landet, vil forårsage en urimelig mængde unødvendig lidelse i et land, der med fuldt overlæg er blevet så skånselsløst stranguleret som Haiti.

Med orkanen Katrina så vi, hvor hjerteløst og uretfærdig den amerikan-

ske elite reagerede over for ødelæggelsen af en af deres egne byer. Politisk allierede Mississippi-millionærer modtog omgående og rigelig hjælp, mens mange af New Orleans' beboere stadig er flygtninge spredt ud over landet år efter flodbølgen. Og det i en nation, hvor infrastrukturen – skønt den hurtigt er ved at rådne op, undermineret af grådighed og militarisme – stadig er stærk. Hvilket håb er der så for Haiti?

Jo, der vil nu være en omfattende strøm af øjeblikkelig hjælp, som der er efter enhver spektakulær katastrofe. Og selvfølgelig er det da prisværdigt, og jeg opfordrer alle, som kan, til at bidrage med, hvad de kan, til disse bestræbelser. Men medmindre der er et total skifte i amerikansk politik, medmindre der endeligt bliver sat stop for den forbandelse, der er lagt på Haiti – ikke af Gud eller Djæveln, men af elitens hårde hjerter, der blindt følger deres forfædres grusomme traditioner – så vil denne byge af omsorg og opmærksomhed snart give plads for afstumpet ligegyldighed, brutal undertrykkelse og umenneskelig udbytning, som den altid gør.

Erfaringen med disse grusomme traditioner – og deres ”fortsættelse”, som Obama allerede har demonstreret – varsler ikke godt for et sådan skifte. Men som den vise mand Edsel Floyd altid siger, så lever vi i håbet og dør i fortvivlelse. Og et sådan håb for Haiti er værd at holde fast i og arbejde hen imod.

På samme tid må håbet ikke være blindt. Man må erkende de grumme realiteter for at vide præcis, hvad man er oppe mod. Så lad os se grundigt efter.

II.

Få timer efter jordskælvet var tv-prædikanten Pat Robertson i luften og forklarede sine millioner af seere, at grunden til, at Haiti blev ramt af denne katastrofe – og har lidt frygteligt i de sidste 200 år – er, at haitianerne ”svor en pagt med Djæveln” for at vinde deres frihed fra de franske koloniherrer i det tidlige

1800-tal.

Og skønt sådanne opkast kun er at forvente fra denne velforede, politisk tøjrede, voldeligt ekstremistiske mullah (engang i disse spalter træffende beskrevet som ”diktator-nusser, diamantsmugler indsolet i blod, jødehader og milkshake-blender”), så er der denne gang en et meget lille korn af sandhed at finde i den sprøjtende masse af Robertson-bræk. Haitianerne har virkelig været ramt af en forbandelse i 200 år og forbandelsen går faktisk tilbage til deres befrielse. Men tag det roligt, Robertson: Kilden til denne forbandelse er ikke metafysisk. Som jeg skrev i en artikel fra 2004:

”Præcis for 200 år siden væltede haitianske slaver deres franske herrer – det første succesrige nationale slaveoprør i historien. Det, som Spartacus drømte om at gøre, opnåede de haitianske slaver i virkeligheden. Det var en kolossal bedrift – og det hvide Vesten har aldrig tilgivet dem.

For at opnå international anerkendelse af deres nye land blev Haiti tvunget til at betale ”erstatninger” til slaveejerne – en knusende gældsbyrde, som de stadig betalte af på i slutningen af det 19. århundrede. USA, der nægtede at anerkende landet i mere end 60 år, invaderede Haiti i 1915, først og fremmest for at åbne op for udenlandsk ejerskab af lokale koncerner. Efter 19 år med besættelse har USA støttet en stri-

Besat og plyndret

be blodtørstige diktaturer for at beskytte ”de udenlandske ejere”. Og det fortsætter stadig.”

Og det gør det sandelig! Artiklen fra 2004 beskrev i detaljer Washingtons seneste lange kvælertag på Haiti, som blev udført af begge partier, der kulminerede i et kup iscenesat af Bush-administrationen – hvor for anden gang en amerikansk USA præsident ved navn Georg Bush har afsat den demokratisk valgte haitianske præsident, Jean-Bertrand Aristide, fra sit embede. Det er en historie, der er værd at fortælle igen:

Skønt kuppet i 2004 i vidt omfang blev fremstillet som en uimodståelig opblussen af folkelig utilfredshed, var det selvfølgelig resultatet af års hårdt arbejde fra Bushs hengivne undergraver af demokrati, sådan som William Bowles fra Information Clearing House kunne berette. Bush-bagmænd finansierede den politiske opposition mod præsident Jean-Bertrand Aristide, smuglede våben til haitianske krigsherren i eksil og gennemførte en benhård strangulering af landet ved at skære længe lovet finansiel og strukturel hjælp til en af verdens fattigste nationer bort, indtil fødevarepriserne var skyhøje og arbejdsløsheden nåede 70 pct., og den nedbrudte regering mistede kontrollen med samfundet til væbnede kriminelle bander, fanatikere og blot desperate. Samtidig blev Haiti tvunget til at betale to millioner dollars om måneden i gæld, der var ophobet under de morderiske (USA-støttede) diktaturer, som har regeret øen siden den amerikanske militære besættelse 1915-34.

Den angivelige grund til Bushs dødelige strangulerings-spil var Haitis omstridte valg i 2000. Valget, der kun var nationens tredje frie valg i 200 år, blev da også plettet af rapporter om uregelmæssigheder – på trods af, at disse ikke var nær så bemærkelsesværdige som det veldokumenterede tilfælde, at en vis kandidat, der blev nummer to ved valget, blev indsat i Det Hvide Hus samme år. Der var ingen tvivl om, at Aristide og hans parti fik det overvældende flertal af legitime stemmer. Valgobservatører fandt imidlertid, at ud af de 7.500 poster, der var på spil, så det ud til, at der var noget lusk omkring syv af senatspladserne.

Hvad skete så? De syv omstridte

senatorer trak sig. Nyvalg til sæderne blev udskrevet, men oppositionen – to elitære klikker finansieret af Washingtons foretrukne instrument til samfundsnedbrydning, der med orwellske navne hedder ”Det Nationale Fond for Demokrati” og ”Det Internationale Republikanske Institut” – nægtede at deltage. Regeringen bød sammen, da den lovgivende forsamling ikke kunne sammenkaldes. Da Bush trådte til, strammede han skruerne på den internationale blokade af øen og insisterede på, at 500 millioner dollars til akut nødvendig hjælp ikke kunne frigives, medmindre oppositionen deltog i nyvalg, mens han samtidig betalte oppositionen for ikke at deltage.

Det ultimative mål med denne brutale saltstangs-logik var at male Haitis nødlidende folk længere ned i jorden og ødelægge Aristides evne til regere. Hans reelle forbrydelse var selvfølgelig ikke valgnumre i Florida-stil eller påstået ”tyranni”... Næh, Aristide gjorde noget meget værre end at valgfuske eller dræbe folk – han forsøgte at hæve mindstelønnen til det fyrstelige beløb af to dollar om dagen. Dette skridt ophidsede de amerikanske firmaer og deres lokale lakajer, som i generationer har udnyttet Haiti som et reservoir af tæskebillig arbejdskraft og skyhøje profitter. Det var det sidste halmstrå for de elitære klikker, hvoraf en faktisk ledes af en amerikansk statsborger og tidligere udsending for Reagan og Bush, manufakturmagtanden Andy Apaid.

Apaid var hovedmanden bag den griske gennemførelse af Reagans og Bushs ”markedsreform” på Haiti. Selvfølgelig betyder ”reform” i privatiseringsfortalernes primitive jargon at udsætte alle midler til overlevelse og underhold for de magtfulde virksomheders grådighed. F.eks. tvang Reagan-Bush-planen Haiti til at fjerne importafgifter på ris, som længe havde været en lokalt dyrket afgrøde. Så oversvømmede man Haiti med kraftigt statsstøttet amerikansk ris, ødelagde det lokale marked og kastede tusinder af selvforsynende bønder ud i arbejdsløshed. Med et nu kontrolleret marked skruede de amerikanske firmaer priserne op og har spredt ruin og sult ud over det haitiske samfund. De arbejdsløse bønder giver nyt foder til Apaid og hans bonkammeraters fabrik-

ker. Reagan og Bush slog til ved at afskaffe skatterne for amerikanske firmaer, der oprettede haitianske sweatshops. Resultatet blev et brat fald i lønningerne og gennemsnitslevealderen. Aristides første valgsejr i 1990 truede disse profitable arrangementer, så han blev behørigt afsat ved et militærkup med Bush d. 1.s ikke ligefrem stiltiende forståelse.

Men som vi sagde, den sidste runde af straf mod Haiti var en affære, som begge de amerikanske partier var fælles om hele vejen igennem:

Bill Clinton genindsatte Aristide i 1994, men først efter at have tvunget ham til at acceptere ... ja, ”markedsreformer”. Det var faktisk Clinton, privatiseringstilhængernes ven, der indførte den embargo for hjælp efter valget, som Bush d. 2. brugte med så ødelæggende effekt. Aristides hovedfejl som leder var forsøget på at leve op til denne afpresning fra de to partier. Som alle andre nationer, der kommer under Den Internationale Valutafonds pisk, kollapsede Haitis allerede skrøbelige økonomi. Bush-familiens støtter som Apaid skubbede derpå landet ud i totalt kaos og gjorde det til et let bytte for krigsherren, som Bush-agenter, hvoraf mange var gamle kendinge som Iran-contraer, forsynede med våben via Den Dominikanske Republik, ifølge Boston Globe.

Da Aristide så accepterede en aftale, der var forhandlet på plads af hans caribiske kollegaer, som effektivt ville have afgivet magten til den Bush-finansierede opposition, men i det mindste ville bevare træk af haitiansk demokrati, afviste Apaid og drengene tilbuddet, med velsignelse fra deres finansielle bagmænd i Washington, som pludseligt påstod, at de ikke havde nogen indflydelse på deres nu vrangvillige hyrede hænder.

I stedet fortalte væbnede amerikanske pistolmand Aristide, at hvis han ikke trådte tilbage, ville han blive overladt til at dø i oprørernes hænder. Derpå blev han sat på et ventende fly og dumpet midt i Afrika. I løbet af nogle få timer marcherede Bush-støttede terrorister åbent gennem Port-au-Prince og henrettede Aristides tilhængere.

Mon de nu længere vil bede om to dollars om dagen, hvabehar? Mission udført!

III.

Alt dette skete naturligvis i de onde gamle dage, før Barack Obama førte os ind i en ny 'post-racistisk' æra. Helt sikkert ville denne visionernes og medfølelsens mand, der selv er en ætling af Afrika, endelig sætte en stopper for Haitis straf for at rejse sig mod sine hvide herrer.

Men sådan skulle det ikke gå. Som omtalt her sidste år i "Græd, du utilgivelige land":

"Obama og hans "superstar", udenrigsminister Hillary Clinton, promoverer højlydt den seneste topmål brutale farce, som Washington og Vesten har praktet de kæphøje haitianere på.

Senatsvalg afholdt i denne måned af regeringen, der blev påtvunget Haiti efter det amerikansk-støttede kup i 2004, resulterede i en valgdeltagelse på mindre end ti pct. af de stemmeberettigede vælgere. Det er et resultat, som modbeviser enhver forestilling om folkeligt, legitimt demokrati. Men det skyldes ikke, at haitianerne er så dovne og uinteresserede, at de ikke gider stemme. Eller at de er så tilfredse med den godgørende, faderlige omsorg fra deres amerikansk-indsatte herrer, at de ikke så noget behov for at lade dumme valgkampe forstyrre deres idylliske landleve.

Nej, afvisningsraten på 90 pct. var reelt en massiv protestaktion, hovedsageligt fremdrevet af det faktum, at den amerikansk-støttede regering ikke ville tillade det mest populære parti – regeringspartiet, som blev afsat ved kuppet 2004 – at opstille en kandidatliste ved valget. Ved hjælp af bureaukratiske manøvrer udelukkede Haitis valgtilsynsførende i februar tidligere på året Fanmi Lavalas kandidatliste. Fra det øjeblik var aprilvalgene et død sild, en meningsløs farce, endnu en grufuld spøg mod det haitiske folk."

Men hvordan reagerede de oplyste progressive i den nye amerikanske administration? John Caruso rapporterer:

CLINTON: *USA fjernede et militærdiktatur i 1995 og banede vejen for demokrati. Og efter flere års politiske skænderier, som er almindelige i alle lande, der gennemgår en omdannelse, begyndte Haiti at opleve fremskridt. De nationale valg og præsidentvalget i 2006 skubbede virkelig Haitis demo-*

krati fremad. Det, som præsidenten og statsministeren forsøger på, er at fastholde en stærk forpligtelse over for et demokratisk styre, som vil tage endnu et skridt fremad ved valget til senatet på søndag.

For at oversætte Clintons vulgære sprog:

1) "Politiske skænderier" refererer til John-Bertrand Aristides overvældende populære præsidentskab, der blev "skældt ud" (og kontinuerligt undergravet) af USA og dets femtekolonne på Haiti;

2) Haiti begyndte at opleve fremskridt takket være det amerikansk støttede kup mod Aristide 2004; og

3) valgene i 2006, der "virkeligt skubbede Haitis demokrati fremad", udelukkede både Aristide og FL's foretrukne kandidat i hans sted (fader Gerard Jean-Juste, der blev smidt i fængsel på opdigtede anklager af den amerikansk-støttede regering for at hindre ham i at stille op) og resulterede i Rene Prevals regime, der klart forstår, hvem der er bossen, og derfor fortjener et skulderklap fra Clinton.

Der bringer os frem til senatsvalget, hvor den amerikansk/haitianske "stærke forpligtelse over for demokratisk styre ... vil tage endnu et skridt fremad" med den indkalkulerede undertrykkelse af det største partis mulighed for at stille med en kandidatliste.

Så det århundredelange amerikanske projekt med bekæmpelse af demokrati i Haiti går stadig strygende. Og alle, der frygtede, at den første sorte amerikanske præsident ville være mindre sympatisk over for behovet for at smadre de demokratiske aspirationer i den første frie sorte nation på denne halvkugle, kan være helt trygge: Obama vil aldrig lade race – eller noget andet – forhindre ham i at gøre imperiets beskidte arbejde. Det er helt sikkert, at et sådant beskidt arbejde snart sker igen. Vi må bekæmpe det, gøre opmærksom på det og ikke lade Haiti forsvinde i den imperialistiske skygge endnu en gang. Men for tiden er den mest presserende bekymring de menneskelige lidelser på Haiti.

Så kig de nødhjælpsbestræbelser, der er i gang, efter i sømmene, og vælg så det, du foretrækker.

Oversat af KPnet.dk efter uruknet.

Nogle indtryk fra frihedsmarchen i Gaza, som Israel og Ægypten samarbejdede om at inddæmme

Forbemærkning ved Kommunistisk Politik

1360 aktivister fra 43 lande kom til Ægypten sidst i december for sammen med titusinder af palæstinensere at deltage i en fredelig frihedsmarch for Gaza ved et året for krigen for at ophæve belejringen af Gaza.

De repræsenterede Den internationale koalition for at stoppe den illegale belejring af Gaza, som blev formet efter Israels 22-dages angrebskrig mod Gaza i december-januar 2008-09.

De ægyptiske myndigheder nægtede imidlertid at lade de internationale deltagere komme ind i Gaza.

I sidste øjeblik kom den ægyptiske regering med et tilbud om, at to busser med 100 aktivister kunne komme til Gaza. Den internationale marchledelse afviste dette skamløse tilbud.

Marchdeltagerne, der blev forhindret, vedtog og udsendte derpå den 1. januar 2010 "Kairo-erklæringen", der kræver 'stop for israelsk apartheid' og rummer hovedtræk i en international kampagne, som sidestiller sydafrikansk og israelsk apartheid.

100-200 aktivister krydsede alligevel grænsen til Gaza og sluttede sig til fredsmarchen, der gik til grænsen ved Erez. En dansk fredsaktivist beskriver i det følgende sine oplevelser.

31. december

100 Gaza-fredsaktivister har brudt blokaden af Gaza ved midnat den 30. december!

Det lykkedes os at få de to busser med i alt 100 delegerede fra CodePink over Raffah-grænsen her til aften. Gruppen bestod af repræsentanter fra alle forskellige lande, Palæstina, USA, Frankrig, Canada, Sydafrika, Tyskland, Norge, Tyrkiet, samt fire ortodokse jøder. Vi er i alt tre danskere, ud over mig selv Poya Pakzad og Helene. Vi fik desuden en lastbil fuld af nødhjælp over grænsen.

Frihedsmarch i Gaza

Af en dansk fredsaktivist

Ved ankomsten til Gaza blev vi modtaget af den palæstinensiske leder af Gaza Freedom March og repræsentanter fra Hamas. Det var en meget varm velkomst, og vi blev alle taget rigtig godt imod. De udtrykte, hvor lykkelige de var over, at det var lykkedes CodePink at få den største delegation nogensinde over grænsen til Gaza, og at vi vil være der til at støtte palæstenserne i Gaza under frihedsmarchen i morgen.

Ikke desto mindre understreger fredsorganisationen CodePink deres store skuffelse over at måtte være tvunget til at affinde sig med præsident Mubaraks kompromisløsning ved kun at lade en delegation på 100 ud af i alt 1.362 frihedsaktivister slippe ind i Gaza. Så selv om disse to bussers overtrædelse af Raffah-grænsen symboliserer, at endnu en dør er åbnet op mellem Gaza-blokaden og omverdenen, har vi med denne kompromisløsning langtfra brudt belejringen af Gazas befolkning. I Kairo vil de 1.262 resterende frihedsaktivister fortsætte demonstrationsarbejdet og udføre deres egen parallelle frihedsmarch i Kairos gader i morgen på samme tidspunkt.

Gaza-frihedsmarchen starter kl. 10 i morgen tidlig, og inden da vil CodePink-delegationen mødes tidligt og planlægge ruten og sikkerhedsprocedurer. Vi ved endnu ikke, hvad der kan forventes af risici, men forhåbentlig vil frihedsmarchen kunne forløbe mere fredeligt, nu hvor der er en international tilstedeværelse som opbakning til palæstenserne.

6. januar

Da de til sidst 200 humanitære fredsaktivister havde krydset Raffah-grænsen med deres busser fulde af nødhjælp og symbolsk brudt blokaden af Gaza, blev de taget varmt imod med glædesråb, bannere og palæstinensiske flag af samtlige palæstenserne af alle aldre.

Bussen fortsatte direkte op nordpå mod Erez-grænsen, hvor vi mødtes med flere tusinde palæstenserne, klar til at marchere for fred og frihed til Gaza sammen. Der var en fantastisk, euforisk atmosfære til fredsmarchen, og de

Gaza Freedom March i Gaza
Foto: Angela Sevin

mange kampråb, sang og musik udtrykte en stærk optimisme og håb for bedre tider for folket i Gaza i år 2010.

Omkring 2.000 fredsdemonstranter fra alle lande, baggrunde, religioner og aldre marcherede sammen med ét fælles budskab: **Frihed til Gaza, Nej til blokade!**

Det var umuligt ikke at blive revet med af det rørende i at demonstrere for frihed i et landskab af ødelagte grå betonbygninger bombarderet af Israel under Operation Cast Lead i december 2008, hvorfra palæstinensiske børn og kvinder vinkede ned til os.

Det var dybt frustrerende at se tydelige beviser for israelske krigsforbrydelser lige foran næsen på en, velvidende at Goldstone-rapporten stadig ikke er anerkendt. Især var det stærkt ironisk, at flere bygninger var under genopbygning af amerikanske Caterpillar, efter at USA selv havde været medfinansierende til deres ødelæggelse. Da vi nåede Erez-grænsen til Israel, holdt de palæstinensiske demonstranter sig tilbage, mens vi internationale fortsatte 200 meter forbi grænsen ind i det israelske grænseområde.

Her satte de internationale demonstranter sig ned og sang fredssangen:

*"We shall overcome,
we shall live in peace, someday,
because deep in our hearts, we do
believe,
that Gaza will be free someday".*

Forrest sad de fem anti-zionistiske ortodokse jøder, hvor de fungerede som en slags "human shield". Derefter afholdtes der pressekonference, hvor Hamas' socialminister i sin tale beskrev frihedsmarchens symbolske krydsning af den israelske grænse som et unikt histo-

risk øjeblik.

Pludselig hørtes der israelske advarselsskud fra den israelske side, og vi skyndte os alle tilbage til vores busser på den sikre side af grænsen.

Det bør dog fremhæves, at en lidt kedelig side ved frihedsmarchen i Gaza var, at samtlige ngo'er i Gaza havde boykotteret marchen, fordi den var organiseret af Hamas. Endnu mere ærgerligt var, at Hamas havde forbudt alle Gazas kvinderektigheds-ngo'er deltagelse i marchen – alle disse ngo'er er desuden blevet nedlagt, efter at Hamas er kommet til magten. Denne bagside betød uden tvivl, at frihedsmarchen i Gaza var meget mindre imponerende end den march, der samtidig fandt sted i Kairo, hvor de resterende 1.300 fredsaktivister befandt sig.

Nytårsaften havde Hamas arrangeret en nytårsfest for alle fredsaktivister og Gazas befolkning, hvor det palæstinensiske undergrunds-politiske propaganda-hiphop-band Darg Team optrådte. Flere palæstinensiske studerende fortalte mig, hvor taknemmelige de var for, at vi var kommet:

"I må vide, at vi normalt aldrig fester på den her måde i Gaza. Det er kun, fordi I er her, og det er vi dybt taknemmelige for."

Dette fik mig til at indse, hvorfor det var så vigtigt, at i det mindste nogle af alle os 1.400 fredsaktivister var taget med Mubaraks bus til Gaza.

Vi fandt senere ud af, at selv samme nytårsaften var tre palæstenser i Gaza blevet dræbt i et israelsk luftangreb.

Under det korte ophold i Gaza arbejdede jeg hos et palæstinensisk traumecenter for traumatiserede børn, se www.ptcgaza.com. Der lærte jeg blandt andet, at størstedelen af børn i Gaza er født og opvokset med krig og frygt, og at de eneste lege, de kender til, er krigslege – Palæstina mod Israel.

Efter kun tre uforglemmelige dage i Gaza gav Hamas os en klar ordre til straks at forlade Gaza, da der var rygter om et nyt israelsk bombeangreb i Gaza de næste kommende dage.

*Kairo-erklæringen***Stop israelsk apartheid!****1. januar 2010**

Vi, internationale delegerede, der er mødtes i Kairo under Gaza-frihedsmarchen 2009, udtrykker følgende som et fælles svar på et initiativ fra den sydafrikanske delegation:

I betragtning af

- * Israels fortsatte kollektive afstraffelse af palæstinensere med den ulovlige besættelse og belejring af Gaza;
- * den ulovlige besættelse af Vestbredden, herunder Øst-Jerusalem, og den fortsatte bygning af den illegale apartheid-mur og bosættelser;
- * den nye mur, der er under opførelse af Ægypten og USA, som vil stramme belejringen af Gaza endnu mere;
- * foragten for det palæstinensiske demokrati, som Israel, USA, EU og andre har udvist efter de palæstinensiske valg i 2006;
- * de krigsforbrydelser, Israel har begået under invasionen af Gaza for et år siden;
- * den fortsatte diskrimination og undertrykkelse, palæstinensere udsættes for i Israel selv,
- * og millioner af palæstinensiske flygtinges fortsatte eksil;
- * som alt sammen i sidste ende har sin baggrund i den zionistiske ideologi, som ligger til grund for Israel;
- * samt vel vidende, at vores egne regeringer har givet Israel direkte økonomisk, finansiel, militær og diplomatisk støtte og tilladt Israels handlinger at være straffri,
- * og under hensyn til FN's Erklæring om Oprindelige Folks Rettigheder (2007)

bekræfter vi vores forpligtigelse til at støtte:

- * *Palæstinensisk selvbestemmelse*
- * *Afslutning på besættelsen*
- * *Lige rettigheder for alle inden for det historiske Palæstina*
- * *De palæstinensiske flygtinges fulde ret til tilbagevenden*

Vi genbekræfter derfor vores fulde støtte til den fælles palæstinensiske

appel fra juli 2005 om *Boykot, Afvikling og Sanktioner* (BDS) for at tvinge Israel til at overholde international lov.

Med dette formål opfordrer vi til og ønsker at bidrage til at udvikle en global massebevægelse, en demokratisk anti-apartheid-bevægelse, der arbejder i tæt samarbejde med det palæstinensiske civilsamfund for at virkeliggøre den palæstinensiske opfordring til boykot, afvikling af støtte til og sanktioner mod Israel.

Med tanke på de mange stærke ligheder, der er imellem apartheid i Israel og det tidligere apartheidregime i Sydafrika, foreslår vi:

- 1) En international foredragsturné i de første seks måneder af 2010 med palæstinensiske og sydafrikanske fagforeningsfolk og aktivister fra civilsamfundet, der får tilslutning fra fagforeningsfolk og aktivister i de respektive lande under turnéen, som forpligter sig til dette program, og gennemfører en massiv information om BDS direkte til fagforeningsmedlemmerne og den bredere offentlighed internationalt.
- 2) Deltagelse i israelsk apartheid-temaugen i marts 2010.
- 3) En systematisk og samlet tilgang til boykot af israelske produkter, der involverer forbrugere, arbejdere og deres fagforeninger i detailhandelen, og i lager- og transportsektorerne.
- 4) Udvikling af den akademiske, kulturelle og sportslige boykot.
- 5) Kampagner for at fremme fagforeningers og pensionsfondes tilbagetrækning af investeringer fra firmaer, der direkte er involveret i besættelsen og/eller den israelske militærindustri.
- 6) Juridiske aktioner rettet imod rekruttering af soldater i udlandet til at gøre tjeneste i det israelske militær og for at retsforfølge krigsforbrydere i den israelske regering; koordination af civile retsforfølgelsesinitiativer for

at identificere, afsløre og søge at retsforfølge israelske krigsforbrydere; støtte til Goldstone-rapporten og gennemførelsen af dens henstillinger.

- 7) Kampagner imod Den Jødiske Nationale Fonds (JNF's) status som velgørenhedsorganisation.

Vi appellerer til organisationer og enkeltpersoner, der støtter indholdet i denne erklæring, om at underskrive den og arbejde sammen med os om at gøre den til virkelighed.

Den kan underskrives på
www.cairodeclaration.org/sign

Lys for Gaza 24 steder i landet

I dagene 13.-16. januar gennemførte Palæstina-Initiativet 24 arrangementer i forskellige byer rundt i hele landet, hvor der blev tændt lys for Gaza.

Den fælles parole var **Befri Gaza – Verdens største fængsel**.

Trods bidende kulde og blæst var manifestationerne en succes. Markeringen af en fortsat protest et år efter krigen mod den israelske blokade, der holder Gaza i et kvælergreb, har betydelig støtte i den danske befolkning.

De danske manifestationer forløb parallelt med tilsvarende internationale initiativer, der omfattede protester og demonstrationer.

Gaza set indefra

Af Minna Skafte Jensen

'Øjne i Gaza': To norske lægers øjenvidneberetning om Israels kriminelle Gaza-krig

Fosse og Gilbert

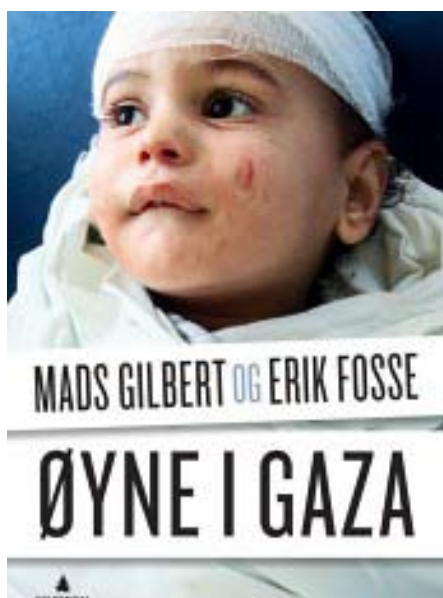
De to norske læger Erik Fosse og Mads Gilbert blev verdenskendt, da de rapporterede fra Shifa-hospitalet i Gaza by under Israels angreb i nytåret 2008-9. Det er vistnok mindre kendt, at de bagefter skrev en bog om deres oplevelser, de elleve døgn de arbejdede som en del af hospitalets lægestab. Bogen hedder "Øyne i Gaza" og har på omslagets forside portrættet af en lille pige med forbindelse om hovedet, der ser ud i verden med et intenst blik. Men titlen er dobbeltydig: Den kan også forstås som en henvisning til de to lægers blik på begivenhederne i Gaza.

Mads Gilbert er afdelingsleder på Akutmedicinsk afdeling af Universitetssygehuset i Nord-Norge og professor i anæstesiologi ved Universitetet i Tromsø, mens Erik Fosse er afdelingschef ved Interventionscenteret på Rigshospitalet i Oslo og professor i kirurgi ved Universitetet i Oslo. Desuden har de begge i mange år været tilknyttet den norske hjælpeorganisation NORWAC og i den forbindelse ved flere lejligheder arbejdet i krigszoner, bl.a. i Libanon 2006. Desuden kendte de Shifa-hospitalet fra tidligere besøg som gæstelærere for palæstinensiske medicinstuderende.

Bogens første kapitel samler sig om en enkelt skæbne, et ni måneder gammelt barn, der blev bragt såret ind til hospitalet sammen med sin bedstemor, efter at næsten hele deres store familie var blevet dræbt. Ellers går beretningen kronologisk frem fra de to lægers beslutning om at tage af sted, umiddelbart efter at det israelske angreb var sat ind 27.12., til de er nået velbeholdent tilbage til Norge 12.1. Undervejs afbrydes fremstillingen af kapitler, der redegør for Gazas historie og den israelske regerings politik, og der er også en ret detaljeret bibliografi. Bogen er gen-

nemillustreret med Gilbert og Fosses fotografier som en vigtig del af dokumentationen.

Det er en enkel og klar strukturering, der ikke bare gør det let for læseren at følge fremstillingen, men også næsten lader en opleve, hvordan den ene frygtelige dag følger den anden, mens operationsstuer og plejeafdelinger bliver mere og mere overfyldte, og personalet kæmper med voksende desperation og udmattelse. Man mærker den knugende følelse af klaustrofobi inden for det tæt befolkede område, hvor halvanden mil-

lion mennesker i 22 døgn var udleveret til bomberegner uden beskyttelsesrum eller mulighed for at flygte, med den stadige lyd af ubemandede droner i luften over deres hoveder, nu og da afbrudt af drøn fra bombenedslag.

Shifa-hospitalet

De to læger nåede ind til hospitalet 30.12., og da var det allerede fuldt af sårede og lemlæstede. Regeringsbygninger og politistationer var bombet, og en moske lige over for hospitalet lå i ruiner. I de følgende dage var de med til at modtage ofre for bombing af en anden moske, ramt under fredagsbønnen, mennesker, der havde søgt tilflugt i en FN-skole, handlende fra et grønsagsmarked og beboere fra talrige privathuse. Da israelerne havde sat landin-

vasionen ind, kom der også ofre for håndvåben, bl.a. en midaldrende kvinde, der var skudt i ryggen, tydeligvis under flugt væk fra angriberen. Patienterne var næsten udelukkende civile, mange af dem børn.

De to forfattere har ikke samarbejdet deres erfaringer, men skriver hver sine kapitler og kan derfor holde sig tæt til deres egne oplevelser. De beretter om stort og småt, fra deres ankomst og indplacering i hospitalets rutiner og videre til arbejdet i akutmodtagelse og operationsstuer. Arbejdet besværliggjordes af mangel på elektricitet og udstyr, des mere frustrerende, fordi lægerne vidste, at der bl.a. fra Norge var afsendt nødhjælp, der stod og ventede på den israelske side af grænsen og ikke fik lov til at komme ind. Mangelen på mad blev også mere og mere mærkbar for hver dag, der gik.

Det meste af fremstillingen er nøgternt beskrivende, men det sker, at forfatterne standser op og kommenterer deres oplevelser. De fremhæver de lokale lægers dygtighed og understreger, at der egentlig ikke var noget stort behov for ekstra læger. Ikke desto mindre arbejdede de i døgndrift sammen med deres palæstinensiske kolleger, foruden at de undervejs fik en vigtig funktion som nyhedsformidlere til resten af verden, fordi Israel ikke lod udenlandske journalister få adgang. Alligevel kan Fosse opsummere, at den vigtigste funktion han og Gilbert havde, måske var at repræsentere en slags normalitet.

Selv følte nordmændene sig midt i det hårde slid som magtesløse vidner til overgreb af ufattelig brutalitet, men også til menneskelig styrke midt i rædslerne. Efter beskrivelsen af, hvordan en ung mand havde gravet sin niårige lillesøster ud af murbrokkerne under et sønderbombet hus, hvor den lille pige havde overlevet i fire døgn, kommenterer Gilbert: "Fire døgn levende begravet. Det er slike fortellinger som går verden rundt etter jordskjelv. Gaza er ikke offer for en naturkatastrofe, men for et ett hundre prosent menneskes-

kapt jordskjelv, en nøye planlagt, brutalt gjennomført katastrofe av uante dimensjoner.” (170.)

Israelsk politik

Der tegnes et billede af målrettet folkemord. Israelerne råder over verdens mest moderne og præcise våben, og de mennesker der i sikker afstand styrer dronerne, kan tydeligt se de mål, de retter missilerne mod, som f.eks. to børn, der leger på et hustag. Efter bombningen af FN-skolen i Jabalia-flygtningelejren får Fosse at vide, at en talsmand for Israeli Defence Forces havde erklæret, at de dræbte hovedsagelig var Hamas-børn. *”Jeg så for meg alle barna vi hadde behandlet den siste uken. Barna som var revet i stykker av målsøgende raketter. Barna som var skutt med håndvåpen på kloss hold. Den lille gutten med splinten i hodet. ... Israelske stridsvogner hadde skutt mot skolegården mens den var full av ”Hamas-barn” som løp rundt og lekte, og for en kort stund hadde glemt krigen. Det slo meg at de som trykket på avtrekkeren, de som satt trygt i stridsvognen og skjøt, ikke lenger så på palestinerne som mennesker.” (141.)*

Forfatterne vender flere gange tilbage til den lille pige fra første kapitel, og gradvis afdækkes den massakre, hun og hendes familie havde været udsat for. Israelske soldater havde tvunget dem sammen i et af familiens huse, hvor de ca. halvfjerds mennesker overnattede uden mad og vand. Næste dag blev bygningen bombet og næsten alle dræbt.

Det var ikke fejltagelser, når civile mål blev ramt. Hensigten var kollektiv afstraffelse af hele Gazas befolkning, og for soldaterne var alle, børn og voksne, unge og gamle, terrorister og dermed legitime mål. Gilbert citerer Shimon Peres, præsident og vinder af

Nobels fredspris, for en opsummering af at ”operationen” var gået 90 % efter planen, idet Israels mål var at give folk i Gaza så hårdt et slag, at de ville miste lysten til at skyde på Israel. (271.)

Bogen er et anklageskrift mod Israel, men også mod hele den vestlige verden, fordi vi alt for stiltiende affinder os med folkemordet. Trods de frygtelige skader, de beskriver, siger Gilbert og Fosse, at det værste overgreb ikke var bomberegningen, men den blokade, Gaza har været udsat for, siden Hamas vandt valget i januar 2006. Befolkningen har ikke mulighed for at overleve ved eget arbejde, mange af donorlandene har trukket deres støtte tilbage, og Israel forhindrer den nødhjælp, der alligevel bliver givet, i at komme ind. Mange af de sårede patienter, lægerne behandlede, var i forvejen præget af underernæring og følgesygdomme.

Som dansk læser misunder man nordmændene, at de ikke er medlemmer af EU og kan føre en selvstændig udenrigspolitik. Desuden er holdningen i den norske befolkning tydeligvis langt mere kritisk over for Israel, end tilfældet er i Danmark, og det er interessant at læse Gilberts redegørelse for, hvordan det har krævet årtiers tålmodigt oplysningsarbejde at få den norske opinion til at se, hvor umulig palæstinerernes virkelighed er. Og som læser et år efter begivenhederne er man fuld af magtesløs vrede ved tanken om, at blokaden stadig opretholdes, at Gaza stadig ligger i ruiner, og at befolkningen må savne selv helt elementære fornødenheder.

Trods anklagen har de to læger også bevaret et håb om en fredelig løsning. Men den forudsætter, at Israel og USA rykker sig fra deres fastlåste position og accepterer at forhandle med Hamas.

Bogen er i al sin stilfærdige nøgternhed en rystende dokumentation af et rystende overgreb. Læs den!

Mads Gilbert og Erik Fosse: Øyne i Gaza. Oslo: Gyldendal 2009.

Maj93 i Helligåndshuset

3. februar-13. februar

Det er midt i vinteren, og så er det igen tid for Maj93 og kunstnergruppens årlige udstilling i Helligåndshuset på Amager Torv, Strøget i København. I deres pressemeddelelse hedder det:

”Sammenslutningen holder stædigt fast i gruppens muligheder.

Vi hylder fortsat ideen om i fællesskab, og uden dominerende indblanding af udefrakommende

kuratorer og udstillingsarrangører, -universitetsuddannede eller ej, at bygge vores udstilling op selv.

Vi nægter at følge de ”skriftkloges” åndsbesværede spekulationer i trends og såkaldte grænseoverskridende påfund.

Vi er bevidst uden moderigtig klar tendens overhovedet.

Det, der knytter os sammen, er ønsket om, i al forskellighed, at betonekunstens ret (og forpligtigelse) til ikke kun at kritisere og provokere; men også ligefuldt, at hylde det skønne, at øve besyngelse og lovsang i tydelig respekt for tradition og håndværk.”

Udstillerne i år er Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Alfred Friis, Jørgen Tang Holbek, Søren Birk Pedersen,

Ejvind Schaldemose, Marianne Schepelern, Christine, Scherfig, Aage Schmidt og Kirsten Antonie Sørensen.

Ferniseringen finder sted den 2. februar kl. 16-19 – og den er åben dagligt fra den 3. til 13. februar kl. 10-18.

Der er musikarrangementer lørdag den 6. februar kl. 15 med Trio Ad Hoc og søndag den 7. februar kl. 18.30 med Christian Sievert.

Se mere på www.maj93.dk

Markedsdag på Via Martiri del Popolo

Udsigten fra Hotel Bodoni fra værelsets altan en regnvåd forårsdag. Hotellet, som med sine 25 værelser måske nærmere skulle kaldes et pensionat, erindrer om barndommens første italiensrejser. Stemningen er intim, personalet kan tælles på en hånd, flere er man på fornavn med. Udsigt over Firenzes røde tagsten, som har set sådan ud siden romertiden.

Vi befinder os i den østlige bydel, den nok mere turistfattige, der er en kilometer nord vest til domkirken, delvist synlig fra altanen og helt fra hotellets vestvendte terrasse. Den kæmpe-mæssige teglrøde kuppel fra 1400 tallet – større end Peterskirken og næsten 100 år før, kunne uden problemer have Rundetårn hængende vandret indvendigt uden at støde imod siderne. Den er skabt med opfindsomhed og muskeltkraft.

Firenze er renaissanceens hovedstad. 'Genierne' snublede over hinanden. Der kunne tænkes noget i retning af: Michelangelo spørger, om det ikke er Leonardo, der kører dér. Svaret er: Det er Dante, der flygter fra sin dødsdom.

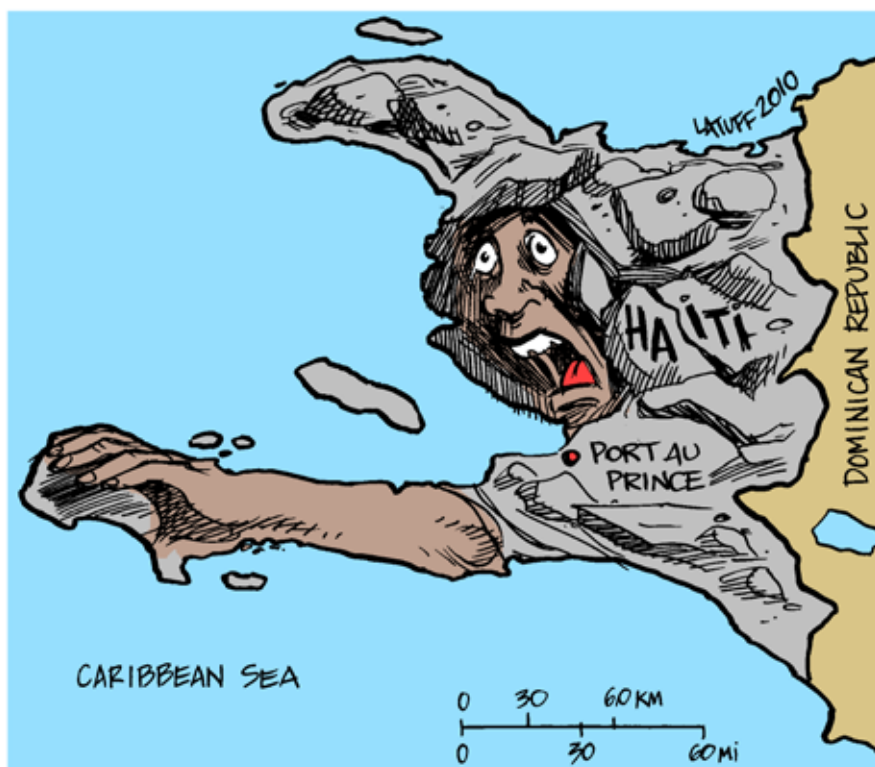
Tilbage til Via Martiri del Popolo. Huset er nyt, bygget efter II verdenskrig. En mindetavle i indgangshallen fortæller om myrdede modstandsfolk og gadens navn bli'r forklaret; naziterror. Hele den nordvendte side må være sprængt. Som et ekstra plus er hotellets sal, hvor morgenmaden indtages, dekoreret med taknemmelige sovjetkunstneres malerier. Besøg på Bodoni lønner sig, hvad enten det drejer sig om kunstneriske udfoldelser, eller man sidder på sin altan med vin og færdigstegt kylling med udsigt over Firenzes tage i aftensol.

Jørgen Buch

Jørgen Buch: Markedsdag på Via Martiri del Popolo, olie, 2009

Verden ifølge Latuff

Jordskælvs katastrofer rammer verdens fattige

Om Haiti

Så skete katastrofen i Haiti. Mange millioner er hjemløse. Regeringens funktioner blev i forvejen i høj grad varetaget af de mindst 10.000 hjælpe-organisationer i landet og 75% af befolkningen levede for under 2\$ om dagen. Et samfund med ekstremt mange fattige og kun ganske få rige. Der er hjælp behov, så det skrider til himlen og danskerne viser sig fra deres bedste side – vi vil hjælpe alt det vi kan. Regeringen bevilger en ringe klatskilling, befolkningen griber i foret. Hvad sker der? De rigeste dele af haitianerne får delvist, efterhånden, lidt hjælp, de fattigste kan man

kan den teknik ikke bruges til at skaffe haitianerne drikkevand? Der er heller ingen der foreslår omfattende evakueringer, kan vi her i Danmark ikke tage os af nogen tusind, men vi sender bygningsarbejdere og andre til hjælp til genopbygningen? Cuba kunne stille nødhospitaler op før nogen anden. Venezuela forsøges holdt ude med beskyldninger om at de sender kokain i deres nødhjælpsfly.

I ly af katastrofen er USA i gang med at overtage landet.

Gerd Berlev

ikke komme frem til siges det.

Rygterne svirrer om bevæbnede grupper, så først i dag, tirsdag, begynder lidt nedkastning af nødhjælp fra luften. Dronefly kan finde mennesker der gemmer sig i Irak, Afghanistan og Palæstina, men hvorfor ikke dem, der blev klemt fast i ruinerne? Imens sendes 10-tusindvis af amerikanske soldater til landet, de renser havvand til drikkevand, hvorfor

Magtmisbrug om dagpenge

Den 26. maj stoppede Metal Esbjergs A-kasse udbetalingen af mine dagpenge med den begrundelse, ”at det skulle undersøges, om jeg drev forlagsvirksomhed”.

Den 18. august samme år og ca. tre måneder senere kom afgørelsen fra Metals A-kasse i forbundet. Jeg blev frakendt retten til dagpenge, indtil jeg havde optjent 26 ugers arbejde. Jeg fik en karantæne på 37 timer og skulle tilbagebetale i alt 463.531 kr.

Min ”forbrydelse” var, at jeg over en periode på fem år, havde brugt 29 timer på udgivelsen af to mindre debatbøger om DKP’s programdiskussion.

Den 12. januar i år kom så Arbejdsdirektoratets afgørelse, som er af en helt anden karakter end forbundets A-kasse.

Jeg får 20 timers karantæne for uagtsomhed og skal betale 2.825,- kr. før skat samt et fradrag på 29 timer for den tid, jeg har brugt på bøgerne. Det svarer til ca. 1 ½ uges mistede dagpenge.

Metal brugte deres mulighed for at standse mine dagpenge, fordi jeg havde rejst kritik af den faglige passivitet i Metal på forårsgeneralforsamlingen.

Venlig hilsen
Lars Ulrik Thomsen
Esbjerg

Produktion

*for produktionens skyld,
og ikke for kvaliteten og nytteværdien,
og herudaf mængder af emballage
til produktets indpakning,
og når dette så ved udpakning
fremstår som næsten intet,
og kvaliteten i sørgelig forfatning,
er tonen slået an:
Produktionen tilhører
producenten + profitten,-
Og til forbrugeren:
Tag det som det kommer!*

NB

Abonnementspriser 2010

På grund af portostigninger
må abonnementspriserne for
Kommunistisk Politik
sættes lidt op - til:

Helårsabonnement 600 kr
Halvårsabonnement 350 kr

Institutionsabonnement:
½ år 440 kr.
1 år 860 kr.

løssalgpris ændres ikke.

Husk at forny abonnementet!

Fattigdom

”Til den som meget har, skal mere gives, og fra den som intet har, skal også dette tages” (Matthæus 13:12).

Man kan ikke være i tvivl om at vi har en kristen regering, der følger religionens bud. Det er ikke så underligt at de ikke bryder sig om den muslimske tro, hvor man netop er forpligtet til at give til de fattige. Nå uanset hvad, så handler dette ikke om at forsvare nogen religion. Det er bare symptomatisk for VKO-regeringen at det der gælder for dem, gælder ikke for ”de andre”. Altså: det er godt at være religiøs, hvis man har den rigtige religion og forkert, hvis man har en anden, eller det er godt at følge religionens bud, hvis man altså har den ”rigtige” religion og nærmest kriminelt, hvis man har den ”forkerte”. Og så kunne man jo næsten erstatte religion med hudfarve, folkeslag, nationalitet, køn, bopæl eller uddannelse osv.. Hovedsagen at det bliver nogens skyld, at det bliver muligt at rette vreden mod ”de andre”, de fremmede, de anderledes, de dumme, de onde, at vi får et ”fælles” fjendebillede.

Vi skal også helst være bange. Bange for at miste jobbet, bilen, huset, lejligheden, bange for sygdom, bange for at miste familien og vennerne, bange for ikke at være gode nok, bange for ikke at slå til, bange for naboen, bange for at gøre noget andet, end det de andre gør. Så kan vi blive glade for lømmelpakker og videoovervågning og synes det er

godt at holde fremmede ude og gå i krig mod fjerne terrorister. Når man er bange er det rart, at det er nogens skyld, at der er nogen der gør noget.

Det er bare ikke sådan, det hænger sammen og de fleste ved det godt, men det er blevet sagt så mange gange, at det næsten er blevet sandt.

Men nu kan det ikke længere kan skjules. Fabrikkerne og arbejdspladserne lukker, arbejdsløsheden stiger, fallitter og konkurser er dagens orden. Alligevel er der masser af penge til militær og politi, til overvågning og kontrol, til bankerne, Mærsk og andre multinationale. Alligevel gives der skattelettelser til de rige. Der er bare ikke penge til alt det, der er nødvendigt for en tålelig hverdag: Rimelige madordninger, snak ved sengekanten hos den syge eller gamle, plads til handicappede og psykisk syge, omsorg til dem der ikke fik den hjemmefra, uddannelse til dem, der ikke lige er så boglige, arbejde til dem, der ikke følger det opskruede tempo, kunsten, der ikke går på kompromis, en offentlig transport og postforsendelse, der en nem og billig, renovering af vej-, vand og kloaknet, rene råvarer, lønninger, der kan betale udgifterne, osv. Alt det, der gør at vi kan ånde og leve.

Uanset at der i forvejen er skåret ned til benet, så skal der nu skæres mere. Nu skal hunden fodres med sin egen hale.

Alle protester mod nedskæringerne i velfærden må støttes og udvikles og samles. Regeringen må tvinges til at gå af. Vent ikke på det sker, vær med til at vælte læsset og gør det klart at en ny regering må tage fat på at ændre tilstandene, ikke bare tage over.

GBe

Skulptur af 30vernes depression, og nutidens.

Ny bog fra Oktober Forlag

B.C. Andersen
Breve til kammeraterne

B.C. Andersen:
Breve til kammeraterne
132 s., 120,- kr.
Fås i Oktober Bogbutikkerne

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

*Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale*

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

De danske slagtehus

Danish Crowns administrerende direktør, Kjeld Johannesen, kom med en klokkeklar udmelding, dagen før de centrale overenskomstforhandlinger på slagteriområdet gik i gang tirsdag den 19. januar:

- Jeg har indtil nu afvist at snakke om plan B. Jeg har sagt og ment, at vi må og skal nå målene i DC Future – at der ikke var noget alternativ. Men der er altid et alternativ – og det kommer helt af sig selv. Alternativet er at flytte opgaverne ud af landet i meget større stil, end vi har set indtil nu.

Danish Crown lancerede sin fremtidsplan, DC Future, allerede maj 2009. Fagforeningerne er gået med ind i forhandlingerne om, hvordan koncernen sikrer profitten. Et af fremtidskravene fra ledelsen var en reduktion af lønomkostningerne på 20 procent.

Det krav er nu blevet formuleret helt konkret op til overenskomsten som nul-stigning i overenskomstperioden 2010 - 2012, samt et krav om, at timetillægget for nuværende slagteriarbejdere reduceres med 10,50 kr./time – mens det for nye arbejdere skal reduceres med 20,35 kr./time og på akkordbasis med 7,50 kr./time.

- Truslen mod medarbejderne er ikke til at tage fejl af. Det har karakter af et ultimatum. Og det er ikke godt for klimaet ved de forhandlinger, som Kjeld Johannesen burde have vist mere respekt for, beklager Jens Peter Bostrup, næstformanden i Fødevareforbundet NNF.

- Jeg er da spændt på, om arbejdsgivernes organisationer vil bakke op om Danish Crowns ambition om direkte at få lønnen sat ned. Under alle omstændigheder vil de blive mødt med vores krav om, at reallønnen skal sikres for vores medlemmer. Vi håber virkelig, at arbejdsgiverne er med på at nå frem til et fornuftigt forhandlingsresultat, udtaler Jens Peter Bostrup.

Slagterikoncernen opsagde sidste år

Arbejdere i alle industrigrene, og ikke mindst fødevarerindustrien, har betalt dyrt for kampen mellem internationale giganter

en række lokalaftaler om løn for såkaldte yderjob. NNF anslår, at op til 200 medarbejdere ud af 9.000 beskæftigede på svineslagterierne på den konto har oplevet en direkte lønnedgang.

Arbejdere i alle industrigrene, og ikke mindst fødevarerindustrien, har betalt dyrt for kampen mellem internationale giganter. I slagteribranchen er tusindvis af job flyttet til Tyskland fra Holland og Danmark, og i stor udstrækning med det ene formål at nedbryde alle eksisterende aftaler om arbejdsforhold, tryghed i ansættelsen, timetal, pension, sygepenge, løn og uddannelse mv.

Alt det, man måske tidligere har hørt omtalt som "ordnede forhold" på de større industriarbejdspladser, var aldrig andet end en midlertidig indrømmelse.

Konkurrencen om arbejdspladserne går ikke ud på at overleve som virksomhed, men om, hvem der kan vride mest muligt profit ud af de ansatte arbejdere ved at tilbyde dårligere forhold og dårligere løn end konkurrenterne. I den konkurrence er det kun koncernchefer og aktionærer, der er vindere. Arbejdere i alle lande, også hos konkurrenten, er tabere, og også sundheden, fødevarer sikkerheden, dyrevelfærden og fornuftige energirigtige produktionsmetoder ryger på gulvet.

Danske politikere tilbyder den inter-

nationale konkurrence som et nærmest overjordisk fænomen. Men systemet er opfundet af mennesker og kan omstyret. Svaret er at droppe enhver forestilling om, at det er lokalpatriotisme at gå med til længere arbejdsdage og dårligere akkorder. Det er derimod international solidaritet med arbejdskammerater at holde fast, ligesom det er solidaritet at nægte at køre slagtedyrene flere hundrede kilometer frem og tilbage over grænserne i Europa, bare fordi direktøren siger, at "det kommer helt af sig selv".

Direktørens sande angst er, at det skulle gå op for arbejderklassen, at netop ingenting sker af sig selv, at hvert eneste kilo flæskefars i køledisken har været igennem talrige arbejderhænder, og at profitten opstår ud af det arbejde og ikke ud af det blå.

Den internationale faglige organisering af arbejdere i EU er stadig et led i kæden, og i Danmark råder der masser af illusioner om, at forandringer til det bedre kan ske gennem de snørklede korridorer i Bruxelles. Således også hos EFFAT, den internationale faglige sammenslutning af fagforeninger inden for fødevarer, landbrug og turisme.

I en solidaritetshilsen til NNF hedder det bl.a.:

"Hvad der sker hos Danish Crown, bekymrer alle EFFAT's medlemsforbund, da virksomhedens grådighed driver dette selskab langt væk fra de sociale, etiske resultater, der tidligere blev opnået sammen med de ansatte og deres repræsentanter i Danmark."

De danske og alle andre landes slagteriarbejdere for brug for at veksle denne solidaritet i ord til handling i de påbegyndte overenskomstforhandlinger.

Et klart svar til direktørens nytårssultimatium kan bedst udformes, mens man holder en lille pause i arbejdet.